

HLAD

JOHN GWYNNE BOHŮ

KRVOPŘÍSEŽNÍ II

Mistrovsky zpracovaná, brutálně
přesvědčivá epická fantasy inspirovaná
severskou kulturou.

Anthony Ryan, autor trilogie Stín krkavce

Host

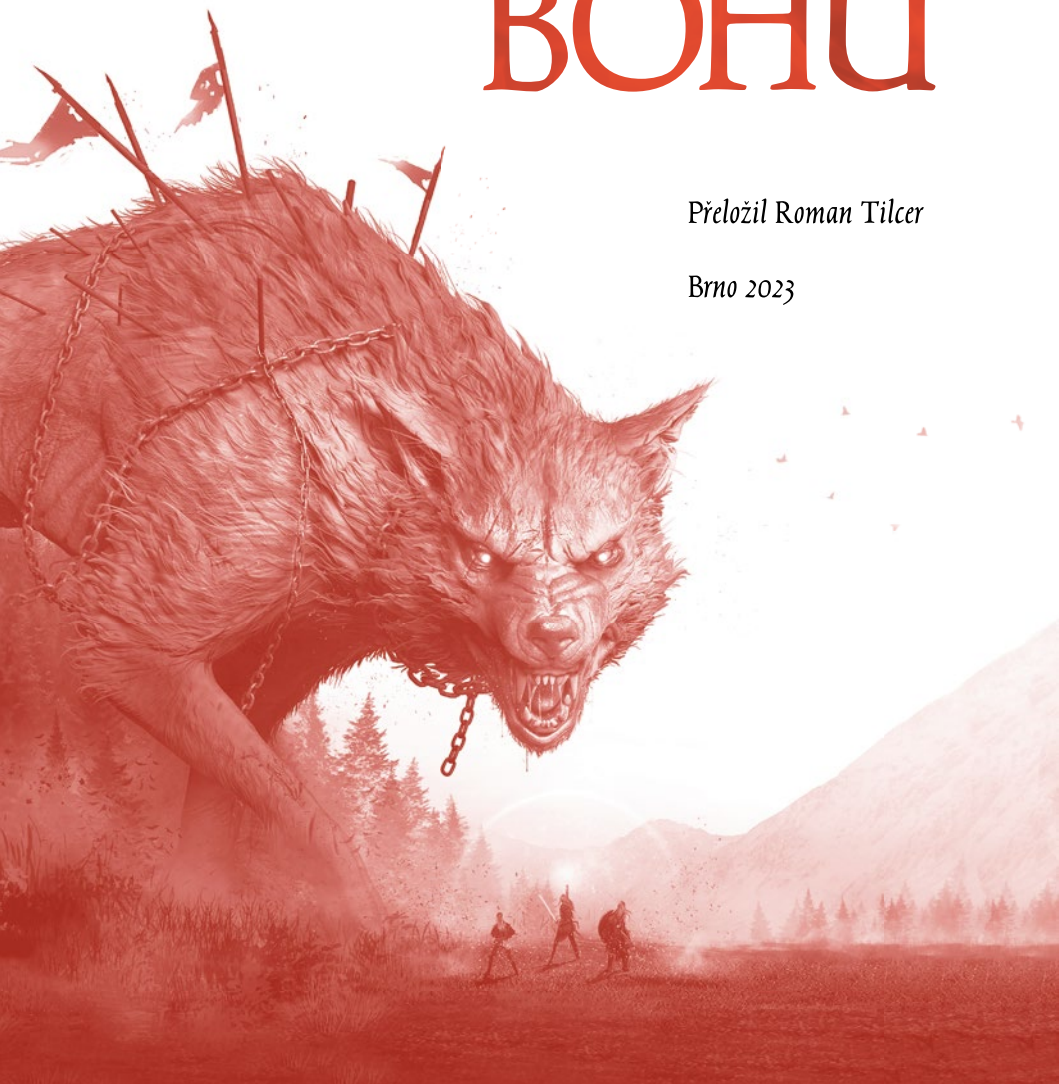

JOHN GWYNNE

HLAD BOHŮ

Přeložil Roman Tilcer

Brno 2023

The Hunger of the Gods

Copyright © John Gwynne, 2022

First published in the United Kingdom in the English language
in 2022 by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group

Cover illustration by Marcus Whinney

Cover design by Bekki Guyatt — LBBG

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Roman Tilcer, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1934-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1935-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1936-1 (MobiPocket)

*Mé rozmilé Harriett,
na celém světě nemohly zůstat žádné slzy,
protože jsme je za tebe všechny vyplakali.*

VIGRÍÐ

BITEVNÍ PLÁN

POSTAVY

LÍTÍ BIJCI

Agnar Broksson — náčelník Lítých bijců, zabitý po Biórově zradě na popelavé pláni u Oskutredu

Elva Ohnivá pěst — dcera jarla Störra. Složila krevní přísahu, že najde Bjarna, syna seid-čarodějky Uspy, a že ho osvobodí ze zajetí u Ilsky Kruté a jejích Krmičů krkavců, výměnou za to, že Uspa dovede Lité bijce k bájnému Oskutredu — srdci místa, kde bojovali a umírali bohové

Grend — Elvin společník a ochránce. Také složil krevní přísahu, že najde Bjarna

Huld — po Elvě nejmladší z Lítých bijců. Vyrostla na drsných svelgarthských ulicích

Sighvat Tlustý — Agnarova pravá ruka, zuřivý válečník, avšak spíš než rozhodování ho zajímá jídlo. Složil krevní přísahu, že osvobodí Bjarna ze zajetí Ilsčiných Krmičů krkavců

Sólin Slina — jedna z nejdéle sloužících Lítých bijců. V bitvě s hejnem tennurů přišla o pár zubů

Urt Nemytý — válečník z řad Lítých bijců, jenž si své přízvisko vysloužil svým odporem k čistotě

Orv Plížil — jediný lučištník mezi Lítými bijci, zvěď a lovec, jenž si své přízvisko vysloužil svou nenápadností

Uspa — seid-čarodějka. Lítí bijci ji zajali (spolu s jejím manželem Berakem a synem Bjarnem) na ostrově Iskalt, když zničila galdrabók *Graskinnu*. Uzavřela s Agnarem a Elvou dohodu, že zavede Lité bijce k Oskutredu, když jí slíbí, že udělají, co bude v jejich silách, aby zachránili jejího syna Bjarna ze spárů Ilsky Kruté. Dohodu zpečetili krevní přísahou

KRVOPŘÍSEŽNÍ

Æsa — členka Krvopřísežných se znepokojivou lhostejností k bolesti či životu. V žilách jí koluje krev kamzice Fjally

Edel — hlavní průzkumnice a lovkyně Krvopřísežných. V žilách jí koluje krev psa Hunda. Je stará, mazaná, opatrná. Jejími společníky jsou dva lovečtí psi

Einar Polotroll — velký jako strom, nejsilnější z Krvopřísežných. Miluje jídlo a dobře vyprávěné příběhy. Je *berserk*, v žilách mu koluje krev medvědího boha

Glórni Lamač štítů — náčelník Krvopřísežných. Také *berserk*. Manžel Vol a starší bratr Thorkela

Gunnar Příklad' — pojmenovaný po svém nosu, neboť ten zabírá většinu jeho obličeje a je zahnutý jako zdobená příď *drakkaru*. V žilách mu koluje krev jezevčice Gröfu

Halja Plochonosá — v žilách jí koluje krev orlice Orny. Sestra Valiho Koňského decha, kterého při boji u Rottovy komnaty zabil troll

Revna Zaječice — pojmenovaná pro svou rychlost v bitvě. V žilách jí koluje krev hranostaje Státy

Ingmar Led — *berserk*

Jökul Kladivoruký — kovář a válečník. V žilách mu koluje krev jezevčice Gröfu

Røkia — *úlfhédin*, v žilách jí koluje krev vlka Úlfriho. Dostala za úkol naučit Varga zacházet se zbraněmi

Svik Rozčesanec — v žilách mu koluje krev lišáka Refa. Hlavní skald Krvopřísežných. Má zvláštní zálibu v sýru

Varg Nerozum — původně otrok Kolskegga, bohatého statkáře a zemana. Když ho Kolskegg zradil, Varg statkáře zavraždil, uprchl a vydal se hledat vrahy své sestry Frøyi. Ke Krvopřísežným se dal proto, aby získal přístup k seid-čarodějce Vol a ona provedla *akáll*, čarovné vzývání, jež Vargovi umožní spatřit poslední okamžiky sestřina života a zjistit tak, jak zemřela. Poté co vstoupil mezi Krvopřísežné, zjistil, že je poskrvněný, *úlfhédin*, s Úlfriho krví v žilách

Vol — seid-čarodějka, manželka Glórniho

KRMIČI KRKAVCŮ A S NIMI SPŘÍZNĚNÍ

Lik-Rifa — dračí bohyně, po staletí uvězněná v komnatě pod kořeny jasanu Oskutredu. Nyní se díky čarovnému obřadu provedenému jejími poskvrněnými potomky, drakorozenými, dostala na svobodu

Rotta — krysí bůh, vězněný a mučený Úlfrim a Ornou kvůli svému podílu na vraždě jejich dcery

Biór — poskvrněný, v žilách mu koluje krev krysáka Rotty. Vetřel se mezi Líté bijce, zabil jejich náčelníka Agnara a dovedl Ilsku k Oskutredu, čímž sehrál klíčovou roli v osvobození Lik-Rify z její komnaty pod Oskutredem. Nyní se vrátil ke Krmičům krkavců

Brák Trollí zhouba — poskvrněný, v žilách mu koluje krev hranostajího boha Státy, patří k Drekově partě, lovec kožešin

Drek — poskvrněný, drakorozený, bratr Ilsky a Myrk. Unesl Brecu a zabil Thorkela

Ilm — poskvrněný, v žilách mu koluje krev psího boha Hunda. Původně otrok Lítých bijců, Biór ho však osvobodil a nyní patří mezi Krmiče krkavců

Ilska Krutá — náčelnice Krmičů krkavců, drakorozená, v žilách jí koluje krev Lik-Rify. Starší sestra Dreka a Myrk

Kalv — poskvrněný, v žilách mu koluje krev kance Svina. Syn Rudého Faina a bratr Stórolfa Válkozuba

Kráka — seid-čarodějka, původně otrokyně Lítých bijců, Biór ji však osvobodil a nyní patří mezi Krmiče krkavců

Myrk Ostrý dráp — poskvrněná, v žilách jí koluje krev Lik-Rify. Mladší sestra Ilsky a Dreka

Rudý Fain — poskvrněný, v žilách mu koluje krev kance Svina. Otec Kalva a Stórólfa Válkozuba

Stórólf Válkozub — poskvrněný, v žilách mu koluje krev kance Svina. Syn Rudého Faina a bratr Kalva. Přízvisko Válkozub si vysloužil tím, že mu jednou zůstalo pár zubů v nepřítelově štítě, když se do něj zahryzl a vytrhl ho protivníkovi z ruky

Oleif Děrozubý — poskvrněný, v žilách mu koluje krev supice Hraeg. Člen Drekovy party a nyní jeden z Krmičů krkavců

Bjarn Beraksson — poskvrněný, syn Uspy a Beraka. Unesla ho Ilska a Krmiči krkavců

Breca Thorkelsson — poskvrněný, syn Orky a Thorkela. Unesl ho Drek

Harek Asgrimsson — poskvrněný, syn Asgrima a Idrun, které zabil Drek se svou partou

OSTATNÍ

Orka Drtilebka — žena Thorkela a matka Brecy. Původně náčelnice Krvopřísežných zvaná Drtilebka. Thorkel byl zabit a její syn unesen a ona se vydala po jeho stopě na sever. Cesta ji zavedla do Grimholtu, kde ji záhy zajali *drengové* a galdněř Skalk. Orka uprchla a rozpoutala krvavou bitvu

Líf Virksson — rybář z vesnice Fellur. Syn Virka a bratr Morda. Orka ho zachránila před popravou a on s ní putoval na sever. Jeho bratra Morda zavraždili, když je Gudvar a jeho *drengové* drželi v železech

Sæunn — poskvrněná otrokyně, v žilách jí koluje krev psa Hunda

Gudleif Arnesson — severně od Kostrohřbetních hor si postavil rodinou usedlost

královna Helka — vládkyně Darlu a okolních oblastí. Ctižádostivá, nelítostná žena s cílem ovládnout celý Vigrid. Má jednoho syna, Hakona, a jednu dceru, Estrid

princ Hakon Helkasson — syn a nejstarší potomek královny Helky

princezna Estrid Helkasdóttir — dcera královny Helky

úlfhéðin Frek — poskvrněný, v žilách mu koluje krev vlčího boha Úlfriho. Otrok královny Helky a jeden z jejích čestných strážců

galdněř Skalk — galdněř z Darlu ve službách královny Helky. Helka ho poslala s Krvopřisežnými zjistit, co se děje na severních hranicích říše. Ukradl Ornin spár a unesl seid-čarodějku Vol

Sturla — Skalkova galdněřská učnice

Gudvar — *dreng* z vesnice Fellur a synovec jarl Sigrún. Je pověřen vedením skupiny vyslané za Orkou, Lífem a Mordem

Vilja — děvka z Darlu, přebývající v krčmě *U mrtvého drenga*

jarl Sigrún — jarl vesnice Fellur a okolí. Stojí proti politické rozpínání královny Helky. Orka jí zabila milence a zjizvila tvář, a tak za ní jarl Sigrún poslala svého synovce Gudvara

Yrsa — *dreng* z Darlu ve službách galdnéře Skalka

Arild — *dreng* z vesnice Fellur

Skapti — *dreng*, kapitán Grimholtu, ve službách prince Hakona. Je zapletený do Drekových plánů a jeho přesunu unesených dětí

Hrólf — *dreng* z Grimholtu

jarl Glun Železný stisk — malý jarl, spojenec královny Helky

jarl Svard Škrabal — malý jarl, spojenec královny Helky

jarl Lög z Ligy — vládce přístavního města Liga, přítel Krvopřísežných

jarl Örlyg ze Svelgarthu — vládce města Svelgarthu a okolních oblastí. Starý a prokvetlý válečný vysloužilce, nepřítel královny Helky

princ Jaromir z Iskidanu — iskidanský princ, jeden z mnoha synů Kirilla Nádherného, pána Iskidanu

Ilja — členka družiny z Iskidanu

Taras Býk — pohmožděný — poskvrněný, kterému v žilách koluje krev býka Nauta. Otrok ve službách prince Jaromira z Iskidanu

Iva — seid-čarodějka a otrokyně prince Jaromira

jarl Störr — pán Snakaviku a nejzápadnějších koutů Vigriðu. Otec Thoruna, Elvy a Bródira. Proslul *berserskou* stráží

Silrid — galdněřka jarla Störra

Thorun Störrsson — nejstarší potomek jarla Störra

Bródir Störrsson — nejmladší potomek jarla Störra

Berak Bjornasson — poskvrněný, kterému v žilách koluje krev medvědího boha Bersera. Manžel seid-čarodějky Uspy a otec Bjarna. Agnar a Lítí bijci ho zajali a prodali coby otroka jarlu Störrovi, aby se přidal k jeho proslulé *berserské* stráži

Gytha — *dreng* a osobní bojovnice jarla Störra

Syr — *dreng* jarla Störra, strážkyně snakavické brány

Hjalmar Mírotvůrce — vůdce žoldněřské tlupy Divých srdcí

Hrung — hlava obra, magicky oživená silou umírajícího Snaky

Njál Óláfsson — jarl rybářské vesničky na březích řeky Drammur

Terna — otrokyně Njála Óláfssona, původně otrokyně na Kolskeggově statku

Brimil — otrokář se sídlem v Darlu

Rog — šenkýř v krčmě *U mrtvého drenga*

Frøya — Vargova sestra

Leif Kolskeggson — syn Kolskegga. Lovil Varga kvůli vraždě otce, ale když ho dopadl, Glórni a Krvopřísežní si vzali Varga pod svá křídla a před Leifovou pomstou ho zachránili

Sterk V oku smrt — válečník a náčelník námezdné tlupy Rudé ruce

STVOŘENÍ

Grok — obří krkavec

Kló — obří krkavčice

Spert — spertus, vaesen, vázaný věností Orce a její rodině

Vesli — tennurka, raněná a nalezená Brekou. Přísahala věnost Bre-covi a Spertovi

SEVERSKÉ TITULY, POJMY A PŘEDMĚTY

akáll — vzývání, magický obřad, který odhalí poslední okamžiky zesnulého

althing — schůze, shromáždění svobodného lidu

berserk — člověk vzešlý z medvědího boha Bersera. Může do něj vjet velká síla a divokost

blód svarið — čarovná krevní přísaha

brynja — kroužková zbroj

cesta velryb — širé moře

byrðing — pobřežní člun

drakkar — dlouhá loď

dreng — skvěle vycvičený válečník vázaný přísahou

družiník — výborný jízdní válečník

galdrabók — kniha kouzel

galdněř — čaroděj znalý runové magie

Graskinna — šedá kůže, kniha kouzel napsaných na stažené kůži

Gudfalla — pád bohů

gudljós — božská záře

hangerock — druh oděvu

holmgang — souboj uznávaný zákonem coby způsob řešení sporů

jarl — lord či hrabě

knarr — kupecká loď

mad-chlapec — lidské dítě

niding — nic, nikdo, urážka, znamenající *beze cti*

Raudskinna — rudá kůže, kniha kouzel vyrobená ze stažené kůže mrtvého boha

seax — nůž s jedním ostrím, z druhé strany často lomený, různých rozměrů. Víceúčelový nástroj používaný jak při vaření či holení, tak v boji

seid — druh čarovné moci, zděděné po Snakovi, otci bohů

seid-čarodějka — žena vládoucí magickou mocí

skald — básník, vypravěč příběhů, často zaměstnaný jarlem nebo náčelníkem, aby zpíval o jeho hrdinských skutcích

skál — pevné zdraví

snekkar — menší verze dlouhé lodi

tafl — strategická hra, která se hraje s vyřezávanými figurkami na desce

úlfhéðin — člověk vzešlý z vlčího boha Úlfrího

vaeseni — bytosti stvořené dračí bohyní Lik-Rifou

wergeld — krevní dluh

winingas — návleky na nohy, sahající od kotníku těsně pod kolena

SHRNUTÍ DOSAVADNÍHO DĚJE

ORKA

Orka vede se svým manželem Thorkelem a desetiletým synem Brecom osamělý život v horách. Sami si v divočině postavili příbytek, a když potřebují zásoby, jezdí do nedaleké vesnice obchodovat s kožešinami a kůžemi.

Během lovecké výpravy zjistí, že je jedna usedlost vypálená, dva lidé byli zavražděni a jejich syn unesen.

Orka to v nejbližší vesnici nahlásí Gudvarovi, *drengovi* a synovci zdejší jarl — neboli paní — Sigrún.

Orčin syn Breca najde v lese zraněnou tennurku (magické stvoření se zálibou v zubech) a přivede si ji domů.

Orka, Thorkel a Breca se zúčastní althingu, kde se na svolání jarl Sigrún shromáždí všichni obyvatelé kraje. Zde se dozví, že jarl Sigrún přísahala spojenectví královně Helce, mocné ženě, jež by ráda vládla celému Vigrídu. Rovněž dojde k *holmgangu*, souboji mezi zdejším rybářem Virkem a Gudvarem. Virk v souboji zvítězí, poruší však pravidla *holmgangu* a za to ho zabije poskvrněná válečnice-otrokyně sloužící jarl Sigrún.

Po návratu domů dospějí Orka a Thorkel k závěru, že nadešel čas se přestěhovat a vybudovat si nový domov někde jinde. Orka se vydá pro radu za froou (mocných duchem a strážkyní Jasanu), ale zjistí, že froa je mrtvá, že ji někdo zabil ohněm a sekerami. Po návratu najde Orka svou usedlost v plamenech a manžela Thorkela po smrti a dojde jí, že syn Breca byl unesen. Následně únosce stopuje, část jich dostihne a pobije, jednoho vyslechne a zjistí, že muž, který jí sebral syna, se jmenuje Drek.

Vrátí se domů, pohřbí muže a přísahá, že se pomstí a svého uneseného syna získá zpět. Vyzbrojí se a vklouzne v noci do vesnice Fellur, najde dva Virkovy syny, Morda a Lífa, uvázané ke kůlu, kde čekají na trest za napadení Gudvara (při nepovedeném pokusu o pomstění zabitého otce). Orka je osvobodí, načež se vloupá do síně jarl Sigrún, tu zraní a její válečnici-otrokyni, ženu jménem Vafri, které v žilách koluje krev vlčího boha Úlfriho, podrobí výslechu. Vafri Orce prozradí, že by měla pátrat po muži jménem Drek a že ho najde v opevněném městě Darl. Vypukne boj, Orka uprchne a z Felluru spolu s Mordem a Lífem unikne na člunu.

Vydají se do Darlu. Mord a Líf souhlasí, že ji tam odvezou, výměnou za to, že je Orka bude učit zacházet se zbraněmi. V Darlu se Orka se dvěma bratry rozloučí a poradí jim, ať s návratem do Felluru a s pomstou Gudvarovi nespěchají.

Hledá Dreka a nakonec ho zastihne při tajném setkání s princem Hakonem, synem královny Helky. Pustí se spolu do boje, ten však přeruší příjezd městské stráže. Objeví se Líf a Mord a odtáhnou Orku do bezpečí.

Orka zjistí, že Drek opustil Darl a má namířeno do Grimholtu, věže, jež stráží průsmyk v Kostrohřbetních horách, ale vtom se objeví Gudvar, který chce Orku, Morda a Lífa dopadnout za jejich zločiny ve vesnici Fellur. Orka s bratry odjede z Darlu, vyrazí za Drekem a Gudvar je pronásleduje.

Orka, Mord a Líf dojedou ke Grimholtu a během střetu několika mrazivých pavouků a dvou obřích krkavců je zajme galdněř Skalk

s válečníky z Grimholtu. Uvrhnou je do věže a vyslychají je, přičemž zjistí, že Drek uzavřel s princem Hakonem obchodní dohodu.

Dorazí Gudvar se svými *drengy*, vtrhne do věže a zabije spoutaného Morda. Během toho Orka zaslechne dětský výkřik a má za to, že jde o jejího syna Brecu. Spojení naděje, strachu a vzteku probudí v její krvi vlka, neboť Orka je poskvrněná, *úlfhéðin*, a v žilách jí koluje krev vlčího boha Úlfriho. Orka se tedy osvobodí a rozpoutá ukrutnou řez. Zpočátku se jí grimholtské strážce brání, avšak proti její divoké zuřivosti nemají šanci, a tak se obrátí na útěk.

VARG

Varg je na útěku. Je otrok a nedávno zabil svého pána, bohatého statkáře, a uprchl. Vargova sestra byla zabita a on hledá buď kouzel znalého galdněře, nebo seid-čarodějku, již by pro něj provedli *akáll* — zaklínadlo, které odhalí poslední okamžiky zesnulého. Varg si přeje vidět smrt své sestry, aby zjistil, kdo nebo co ji zabilo.

Dostane se do obchodního přístavu Ligy a tam se dozví, že v něm právě kotví Krvopřísežní, proslulí žoldněři, a že je mezi nimi seid-čarodějka. Ta ale čaruje pouze pro Krvopřísežné, a tak se Varg zúčastní turnaje a s jedním z nich změří síly, aby získal právo vstoupit do jejich řad. Protivník ho zbije do bezvědomí a potom ho nechají ležet na břehu fjordu. Když se Varg probere, ošetří si rány, rozdělá oheň a vzápětí se na něj vrhne Leif Kolskeggson — syn statkáře, kterého Varg zabil — a jeho lidé. Varga porazí, Krvopřísežní ho však následně zachrání.

Přijmou ho mezi sebe, ale pouze coby „učně“, Varg se tedy musí naučit zacházet se zbraněmi a dokázat Krvopřísežným, že je věrný a důvěryhodný, než pro něj Vol vykoná *akáll*, po němž touží.

Když Krvopřísežní opouštějí Ligu, napadne je princ Jaromir z Iskidanu se svou jízdní družinou. Princ Jaromir chce, aby mu vydali jednoho ze svých členů, muže jménem Sulich, protože ten v dalekém Iskidanu údajně spáchal jisté zločiny. Glórni, náčelník Krvopřísežných,

Sulicha vydat odmítne, a tak vypukne krátká a krvavá bitva, načež ji přeruší příjezd městské stráže a tří dlouhých lodí, na nichž připluje královna Helka se svým doprovodem.

Královna Helka si Krvopřísežné najme na práci. Na severozápadní hranici její země se ztrácejí a umírají lidé. Královna Helka chce, aby Krvopřísežní zjistili, kdo nebo co za tím stojí, a viníky pobili. Spolu s Krvopřísežnými pošle svého galdnéře Skalka a coby stráže dva *drengy*.

V Kostrohřbetních horách objeví Krvopřísežní starý důl, v němž musí pracovat místní obyvatelstvo, zotročené skupinou válečníků s několika vaeseny — skraelingy a trollem. Když se to Krvopřísežní rozhodnou prozkoumat, vypukne bitva a z dolu vyleze drakorozený (druh poskvrněných, kteří vzešli z dračí bohyně Lik-Rify, o nichž se už dlouho má za to, že vyhynuli, pokud vůbec kdy žili) a v ruce třímá spár mrtvé bohyně Orny. Varg ho v krvavém boji zabije, ale sám utrpí vážné zranění.

Když se probudí, Krvopřísežní mu řeknou, že našli důkazy, z nichž vyplývá, že se ve skutečnosti nejedná o důl, nýbrž o komnaty krysího boha Rotty, kterého tu jeho bratr a sestra uvěznila a odsoudila k životu plnému bolesti a mučení. Krvopřísežní naleznou opsané úryvky z knihy kouzel galdrabók jménem *Raudskinna*.

Vol přijde Vargovi ošetřit rány, a zatímco jsou spolu, vejde do místnosti Skalk se svými dvěma *drengy*. Srazí Vol do bezvědomí, zavraždí Vargova přítele Torvika a ukradnou úlomek kosti bohyně Orny a další cenné nalezené předměty.

Vargovi Skalk nabídne, ať jde s ním, že provede *akáll*, po němž Varg tak zoufale touží, avšak Varg se místo toho vrhne na *drenga*, který mu zabil přítele, a v návalu zběsilosti mu zuby rozerve hrdlo. Skalk Varga omráčí.

Jakmile se Varg probere, zjistí, že Skalk uprchl s Orniným spárem, truhlou plnou relikvií a Vol coby zajatkyní. Svik a Røkia z Krvopřísežných Vargovi řeknou, že je poskvrněný, že mu v žilách koluje krev vlčího boha Úlfriho. Co víc, Varg se dozví, že poskvrnění jsou všichni

Krvopřísežní a že ho mezi sebe přijali proto, že odhalili jeho původ. To Varga poněkud zaskočí, zanedlouho se s tím však smíří, společně s Krvopřísežnými se vydá Skalka pronásledovat a přísahá, že Torvika pomstí a Vol osvobodí.

Skalkova stopa je zavede do Grimholtu. Najdou tam výjev smrti a zběsilosti a Orku sedící na schodech. Je zbrocená krví mrtvých nepřátel, nakupených kolem jejích nohou. Kolem ní jsou shluknuté děti.

Glórni, náčelník Krvopřísežných, sesedne, protože Orku zná. Říkalo se jí Drtilebka, bývala nejslavnější válečnicí Vigrídu a náčelnicí Krvopřísežných. Thorkel, Orčin manžel, byl Glórniho bratr. Orku zmáhá žal, jelikož nenašla svého syna Brecu.

Glórni a Orka se obejmou.

ELVA

Elva je mladá válečnice, členka proslulé žoldněřské tlupy Lítých bijců, a hodlá si vydobýt pověst a bitevní slávu.

Lítí bijci přistanou s dlouhou lodí na Iskaltu, sopečném ostrově u severozápadního okraje Vigrídu. Loví muže jménem Berak, protože se domnívají, že je poskvrněného původu, že mu v žilách koluje krev medvědího boha Bersera. Pronásledování je vede skrze bitvu ve vesnici do hor, kde nakonec Beraka dostihnou, když bojuje s trollím samcem. Elva zahlédne nějakou ženu a dítě a vidí, jak žena háže do jezírka žhavé lávy jakousi knihu.

Agnar, náčelník Lítých bijců, svým válečnickům poručí, ať trolla zahubí, než zraní nebo zabije Beraka, a následuje krátký krvavý boj, při němž poslední ránu trollovi zasadí Elva. Následně zajmou Beraka, zkrotí ho a spoutají a polapí i jeho ženu a syna. Ukáže se, že jeho manželka Uspa je seid-čarodějka.

Lítí bijci se zajatci opustí ostrov Iskalt a vyplují do Snakaviku, pevnosti postavené v lebce mrtvého hadího boha Snaky. Vládne zde jarl Störr, proslulý svou čestnou stráží ze ztročených *berserských* válečníků.

Současně je to Elvin otec, nemají se však příliš rádi. Elva od své rodiny a života plného výsad utekla, aby unikla otcovým plánům a vybudovala si vlastní pověst.

Jarl Störr si od Agnara koupí *berserka* Beraka. Ještě ve Snakaviku potom Líté bijce přepadne žoldnéřská tlupa Ilsky Kruté zvaná Krmiči krkavců a unese Berakova syna Bjarna. Seid-čarodějka Uspa posleze uzavře s Agnarem dohodu — složí-li Agnar čarovnou krevní přísahu, že jejího syna osvobodí, dovede je k bájnému bitevnímu poli u Oskutredu, kde došlo ke střetu mezi bohy a kde se údajně nachází nepředstavitelné bohatství.

Elva tuto krevní přísahu složí a s ní i její věrný společník Grend a pár dalších. Lítí bijci se vypraví k Oskutredu a střetnou se s hejnem tennurů, přejdou kouzelný most, až dorazí do hvozdu plného dávno zesnulých bohů. Během pouti naváže Elva milostný poměr s mladým válečníkem Biórem, rovněž členem Lítých bijců.

Když dospějí do cíle, naleznou pláň přikrytou popelem a posetou kostmi mrtvých bohů a sežehlý pahýl velkolepého stromu. Setkají se s froum jménem Vörn a ta jim zakáže se ke stromu přibližovat, ale dovolí jim posbírat na planině poklady. Než to Lítí bijci stihnou provést, dorazí Ilska Krutá s Krmiči krkavců. Agnar a Ilsčin zvolený bojovník, hromotluk jménem Skrid, změří síly v *holmgangu*, aby rozhodli, kdo získá přístup k Oskutredu. Agnar zvítězí, poté ho však proradně zavraždí jeho vlastní válečník Biór, o němž se dozvíme, že je poskvrněný a patří k Ilsčině tlupě. To Biór zařídil Bjarnův únos a postaral se o to, aby Ilska s Krmiči krkavců mohla Líté bijce následovat k Oskutredu.

Mezi Lítými bijci a Krmiči krkavců vypukne bitva ve štítové zdi, současně se však Ilska s několika válečníky, o nichž se dozvíme, že jsou do jednoho drakorození, vrhne na frou a Uspu. Jakmile je udolají, vyloží z vozů množství spoutaných dětí a odvedou je k pahýlu Jasanu. Tam Ilska za použití krevní magie a galdrabók provede kouzlo a zlomí čarovná pouta, jež drží dračí bohyni Lik-Rifu uvězněnou v komnatě hluboko pod kořeny velkého stromu. Lik-Rifa vyrazí na světlo dne a střetne se v krátkém a krvavém boji se svými žalářnicemi, třemi

okřídlenými sestrami, potomky bohů Úlfriho a Orny. Jedna okřídlená žena spadne v bezvědomí na zem a zbylé dvě zemřou.

Lik-Rifa se setká s Ilskou a drakorozenými, kteří ji osvobodili, načech odletí a nasměruje je tak na jih.

Elva během bitvy s Krmiči krkavců utrpí zranění a otřeseně a s hrůzou sleduje, jak dračice mizí v dáli.

Orli mají spolu bojovat tváří v tvář.

Sága o svatém Óláfovi

KAPITOLA PRVNÍ

ORKA

Orka stála v bouři ohně a kouře. Všude kolem ní se to zmítalo mi-hotavými plameny a mračny popela. Ve vzduchu ztěžka visel pach smrti a dral se jí do hrdla. Svět hořel a praskání a syčení ohně přehlušovaly vše ostatní. Nahoře proplul nějaký stín a vzduch se zvířil, jako by tam tloukla velká křídla. Potom bouří prořízl dětský výkřik, to ji volal její syn Breca, a ona se prudce otáčela a rozhlížela se po něm, zoufale čekala, kdy zaslechne klapot kroků, ale všude byla jen páchnoucí, nadouvající se oblaka dýmu a chňapavé, z kůže stažené prsty jasně žhnoucích plamenů. Orka o něco zakopla, o nějakou postavu, jež jí ležela u nohou. Řinula se z ní krev, byla mrtvá, oči otevřené. Thorkel, její manžel, její přítel. Její láska. Prázdné skelné oči jí oplatily pohled, rty se pohnuly a vyšel z nich smrtelný chropot. Vzduch z toho sešlého umrlce vycházel se sykotem, jako když se plazí had.

„Unesli ho.“

Vtom se Orka probudila, zalapala po dechu, otevřela oči dokořán a spatřila, že se nad ní ve světle šedém jako vlk tyčí nějaký stín. Bezmyšlenkovitě mu jednou rukou chňapla po hrdle a druhou tasila seax

z pochvy na zbraňovém opasku, jež držela svinutý blízko u těla, jako by to byl polštář.

Přiškrcené zachrčení.

„To jsem... já,“ zaskřehotal stín. „Líf“

Orka ztuhla, ostrý hrot seaxu zastavila na šířku prstu od Lífova oka. Přemáhala nutkání zabíjet, onu tichou bouři, která v jejích žilách spala, ale nyní ji náhle vybičovali k životu. Projelo jí zachvění, odstrčila Lífa, posadila se a schovala seax do pouzdra.

V ústech cítila krev, olízla si zuby, pokryté jejím povlakem a sraženými chuchvalci, odplivla si a se zaúpěním vstala. Celé tělo ji bolelo, svaly a klouby si stěžovaly, *brynja* ji tížila na ramenou. Probodla Lífa zlostným pohledem.

„Co je?“ zavrčela.

Stáli ve vypálených zbytcích síně v Grimholtu, pevnosti královny Helky, jež střežila průsmyk v Kostrohřbetních horách. Kolem leželi členové Krvopřísežných, zabalení v pláštích, chrápali a šhubali sebou. Jeden muž zaskučel a tvář se mu zkroutila, zdál se mu nějaký temný sen. Oheň dohořel, v tomto šedém světě z něj zůstal jen šedý popel. Byl *sólstödur*, dlouhý den, kdy je noc na třicet dní vypovězena z nebe, avšak soudě podle cínového oparu, jenž do zničené síně pronikal střechou, bylo krátce před svítáním. Orka se protáhla, v kostech jí zakřupalo.

„Chtěl jsem si s tebou promluvit,“ řekl Líf. V obličeji byl bledý, modře zbarvené rty vypadaly v pološeru černě, v žilách měl stále zbytky jedu mrazivého pavouka. Držel něco v rukou.

Orka se shýbla a ze země zvedla dlouhou sekeru. Sebrala ji předtím jednomu válečníkovi, rozřála ho jí a pak ji obrátila proti tuctům dalších. Nyní byla čepel čistá a stejně tak dva seaxy a jednoruční sekera, které Orce visely u opasku. Jinak byla Orka celá od krve, ale o zbraně se předtím, než ji přemohl spánek, ještě postarala. Přehodila si dlouhou sekeru přes rameno a její dobře známá váha v ní vyvolala zachvění. Tohle Orka milovala a zároveň nesnášela.

„Tak mluv,“ opáčila a s tím vykročila k východu ze síně, ven. Zadržela ošklivá slova, jež se jí drala na jazyk, protože s nikým mluvit

nechtěla. V mysl-kleci jí stále zněl Brecův výkřik, rozléhal se tam jako nějaké seid-kouzlo. Orka chtěla pouze najít svého syna. Včera měla za to, že se jí to povedlo, měla za to, že ho slyší, jak na ni volá, a samou radostí se jí v žilách rozžal oheň. Proklestila si k němu krvavou cestu. Jenže to nebyl Breca. Našla však nějaké jiné poskvrněné děti, spoutané jako otroky, všechny je unesl Drek a jen bohové věděli, co s nimi zamýšlel.

Můj Breca tu ale není. Jeho nepřítomnost ji zasáhla jako rána mečem, vnikla hluboko, skoro ji zlomila. Jako krev po bodnutí mečem z ní pryštil žal. Dnes už ale rána byla vypálená a sešitá, srdce chladné a tvrdé. Orka půjde dál. Najde ho a nechce se nechat rozptylovat ničím jiným. Nikým jiným. Avšak žal byl vytesaný i do Lífovy tváře a kanul mu ze rtů jako jed. Líf viděl svého bratra Morda zemřít přikovaného ke zdi, když ho ten *niding* Gudvar proklál. Nebyla to správná smrt, a tak Orka zaťala zuby a nezavrčela na něj, ať ji nechá být, když podle pleskání a šourání jeho kroků poznala, že jde za ní.

Za plavé vlasy spletené do copů ji zatahal studený vítr a začala sestupovat po širokých schodech postříkaných sraženou krví. Mrtvoly už byly pryč, naházeli je na nádvoří do čerstvě vykopané jámy. Ač bylo v horách chladno, už tu bzučely mouchy, nad haldou padlých se jich vznášelo celé mračno. Nádvoří vroubil shluk hospodářských stavení sbíhajících dolů k řece, po svahu se vinula cesta k hradbám a zavřené bráně. U brány praskalo v ohništi, nad ohněm visel kotel a Orka zahlédla Glórniho, náčelníka Krvopřísežných, jak si vestoje povídá s několika svými válečníky. Byl tu Einar Polotroll, zasmušilý kolohnát, míchal obsah kotle a mluvil ke kováři Jökulovi. Ten měl řídnoucí hlavu ovinutou obvazy a rozježený plnovous šedivější, než si Orka pamatovala. Sjela rukou k opasku, k bronzové sponě a kování, vzpomněla si, že jí je kdysi vyrobil on. Ve stínech budov zahlédla další postavy, a ještě další u grimholtské brány. Jedna ji sledovala, muž, hubený jako vlk, s příliš krátkými vlasy na to, že patřil ke Krvopřísežným. Zbroj se mu blyštěla a v ruce držel kopí, na zádech mu visel štít a u opasku přilba. Upřeně se mu zadívala do očí a válečník odvrátil zrak.

Orka došla k řece, tady v Kostrohřbetních horách byla studená a divoká, a zvuk Orčiných kročejů se změnil, protože vstoupila na dřevěné molo. Včera tu byly uvázané dva *snekkary* s mělkým trupem a ladnými boky, podobné *drakkarům*, jen menší, pouze s tuctem vesel. Nyní byly obě lodě pryč a roztřepená lana pohupující se ve vodě do-
svědčovala, jak rychle a zoufale ti, kteří chtěli uniknout Orčině pomstě, prchali. Naskákali z mola na palubu, a než aby se zdržovali odvazováním lana od kůlu, radši ho přesekli. Orka se z okraje mola zadívala do ledově namodralé bílé pěny tvořící se kolem balvanů, jež čněly z říč-
ního dna jako polámané oslzlé zuby. Hluboko v čisté vodě zahlédla mezi kameny koneček článkovaného chitinového ocasu. Spert, po včerejším boji ještě spal. V ocase mu škubalo a házel s ním, jako by se mu něco zdálo, a zvedal oblaka kalu. Na břehu nedaleko odsud spatřila Orka spící stočenou Vesli, s jediným tenkým blanitým křídlem roztaženým přes lysé tělo jako plášť. V jedné bledé ruce svírala krátké kopí.

Brecovo kopí.

Orka položila dlouhou sekeru a zbraňový opasek na dřevěná prkna, načež se předklonila, uvolnila si *brynju* a vysoukala se z ní, jako když had svléká šupinatou kůži, vyzula si boty a jehlou pletené ponožky, nato i kalhoty a nakonec ze sebe jediným pohybem stáhla i vlněné a lněné spodní tuniky a stála tam, dech se jí v chladu mlžil a naskakovala jí husí kůže. Potom pokrčila nohy a skočila do řeky.

Když roztříštila hladinu, bylo to jako dostat ránu kladivem, vyrazilo jí to dech a vzápětí se ponořila a ucítila, jak ji stahuje proud, kopla však nohama a proplula vodou jako losos, zamířila do větší hloubky, skoro až ke dnu, načež se otočila a zabořila se prsty na nohou do bahna. Chvilí tak zůstala a rozhlížela se. Zvuky zněly tlumeně, světlo k ní shora pronikalo v rozlámaných paprscích, v mnohobarevném mihotání připomínajícím svou záři světelkující *gudljós* na severním nebi. Všechno se tu zdálo pomalé, hluk, vztek a hrůza, které v ní zuřily, se na chvíli zastavily, v této vodě proudící ze srdce hory celé zmrzle a lenivé. Orku začalo pálit v hrudi, potřebovala se nadechnout, v hlavě jí

rostl tlak, přesto však stále čekala, vděčná za ten únik ze světa nahoře. Když už měla plíce v jednom ohni a nemohla to vydržet, konečně se prudce odrazila ode dna, vystřelila ke světlu, rozrazila hladinu a rozstříkla kolem sebe vodu. Na molu u jejích zbraní a vysvléknutého oblečení stál Líf a držel cosi v rukou. Orka ráznými, hbitými tempy doplavala ke břehu a zůstala stát napůl ve vodě. Ohnula se a vzala si ze dna kámen, posadila se na jeden plochý balvan a začala se drhnout, sdírala ze sebe tolik krve a špíny, kolik jen říční proud přijal.

Posléze z řeky vylezla a voda jí z těla padala jako třpytivé proudy ledu. Líf jí podal vlněný plášť a ona ho přijala a usušila se jím. Podívala se na hromádku svého oblečení, celého ztvrdlého a špinavého od krve a potu.

„Na,“ řekl Líf a natáhl se k ní s balíčkem, jež držel v rukou. „Našel jsem to tady, asi ve skladu místní posádky.“ Nabízel jí čisté kalhoty, lněnou spodní tuniku a tlustou vlněnou svrchní tuniku. „Větší jsem tady nenašel — myslím, že ti padnou.“

„Vřelé díky,“ odpověděla Orka, oblečení přijala a nasoukala se do tlustých vlněných kalhot, prosté lněné spodní tuniky a nakonec i šedomodré vlněné svrchní tuniky. Zakroutila rameny, aby je na sobě uvolnila, jelikož se jí lepily k vlhké pokožce. Posléze si vzala jehlu pletené ponožky a boty, které nechala na molu, obula se, zvedla *brynju* a došlo jí, že ji bude muset nejprve vyčistit, než si ji zase oblékne. Připjala si opasek se zbraněmi, zbroj si přehodila přes rameno a pak si dřepala, uchopila dlouhou sekeru a opřela se o ni jako o hůl.

„Chtěl sis promluvit?“ řekla a zadívala se Lífovi do očí.

Líf se nadechl, otevřel ústa, slova mu uvázla v hrdle.

„O třech věcech,“ zamumlal, pak zase ústa zavřel a přešlápl na místě.

Orka vzhledla k obloze, načez se zase podívala na Lífa.

„Den na tebe nepočká,“ podotkla. „Ani já.“

„Jsi poskvrněná, v žilách ti koluje krev mrtvého boha, je v tobě pozůstatek jeho moci,“ vyhrkl Líf. Vyhrnulo se to z něj v jednom přívalu.

„Ano,“ přisvědčila Orka. Zajela jazykem do mezery mezi zuby a vystrčila cosi, co jí tam uvázlo, hrudku masa. Nechtěla přemýšlet o tom,

odkud pochází. Když si včera klestila cestu grimholtskými válečníky, nepoužívala k tomu jen dlouhou sekeru. „Jsem poskvrněná,“ řekla. Když ta slova uslyšela pronesená nahlas, zachvěla se. Bylo to přísně střežené tajemství, záviselo na tom její přežití. Upřeně se Lífovi dívala do tváře, čekala výraz znechucení či odporu, neboť taková odhalení obvykle provázal strach a nenávisť. V jeho oči ale spatřila, že se cítí... ublíženě.

„Nikdy jsi mi to neřekla. Ani jednomu z nás,“ opáčil Líf. „Jak dlouho jsme spolu byli, bojovali jsme bok po boku. V Darlu jsme ti zachránili život, odtáhli tě zpod Drekovy sekery.“

Orka si povzdechla a přešla si dlaní po obličejí.

„Nemám ve zvyku to prozrazovat,“ řekla. „Mohla bych si tak vysloužit otrocký obojek nebo pohoupání v kleci. Dlouho jsem to tajila.“

Ale Líf mi věřil, následoval mě, a já to před ním tajila.

„Měla jsem vám to říct,“ pokrčila rameny. „Máš pravdu, ty i Mord jste si to zasloužili.“

Líf přikývl. „To jo. V té věži jsi říkala, že Drek krade poskvrněné děti.“ Zase se odmlčel, přemýšlel, jaká slova zvolit. „To jsem nevěděl, i když teď mi to samozřejmě dává smysl. Breca je taky poskvrněný?“

„Baže. Breca je poskvrněný, v žilách má moji vlčí krev.“

Líf pokývl hlavou, očividně nad tím přemýšlel.

„A ta druhá věc?“ zajímalo Orku.

Líf se na ni zase podíval.

„Ten chlap včera, ten plešatý s šedým plnovousem.“

„Glórni, náčelník Krvopřísežných.“

„Říkal ti *Drtilebka*.“

Orka odvrátila zrak, potom pomalu přikývla.

„Ty jsi *Drtilebka*? Neříkalas, že je *Drtilebka* po smrti?“

„*Drtilebka* zemřela toho dne, kdy jsem odešla od Krvopřísežných,“ odvětila Orka. Do mysl-klece jí vpadly útržky obrazů. Nechtěla o tom mluvit, nikdy o tom období s nikým nemluvila, ani s Thorkelem. Od tohoto života odešli, zavřeli vzpomínky do klece a všechny

hmotné připomínky zavřeli do truhly a zakopali na své usedlosti. Líf si Orku prohlížel, do tváře měl jako runy do přísězného kamene vytesaný smutek a ohromení a Orku bodl stud. Zaslechla šepot svého bývalého života, zněl jí v uchu jako hlas přízraku. Zhluboka se nadechla.

„Nosila jsem tehdy v břiše Brecu a už jsem o život Krvopřísězných nestála. Smrt a krev, pořád dokola. Thorkel to viděl stejně, a tak jsme odešli.“ Orka pokrčila rameny. „Bylo to těžší rozhodnutí, než se zdá, a přemýšleli jsme o tom dlouho, ale takhle to zkrátka bylo. Tak jsme to udělali. Během jedné bitvy na lodích jsme skočili do moře a doplavali ke břehu. Krvopřísězní dospěli k závěru, že jsme padli. Padlo jich tehdy spousta a víckrát je nikdo neviděl, jejich kosti doteď bezpochyby leží v těch temných hlubinách.“

„Když jsem tě včera viděl... když jsem viděl, cos dělala...“ navázal Líf. „Byla jsi jako... někdo jiný.“

Orka dlouze vydechla. „Na všechny ty roky jsem v sobě Drtilebku zamkla. Pak jsem zaslechla vykřiknout Brecu, myslela jsem si, že je to Breca, a to mřížze její klece rozrazilo. A pak se mi do rukou dostalo tohle.“ Podívala se na dlouhou sekeru ve své ruce a pokrčila rameny. „Teď je Drtilebka zpátky a pomůže mi Brecu najít.“

Zavládlo ticho. Tennurka Vesli ve spánku zakňourala a zavrtěla se. „Ta třetí věc?“ zeptala se Orka.

Líf se ohlédl přes rameno po zbytcích síně a věže a velmi se zachmuřil. „Pomůžeš mi odtamtud snést Morda a navršit nad ním mohylu? Snažil jsem se ho přenést, ale je pořád přikovaný ke zdi.“

Orka vzhlédla k věži nebo tedy k tomu, co z ní zůstalo. Většina střechy se propadla a dvě stěny zničil požár, zčernalé trámy se zkroutily jako vysušené prsty.

„Jistě,“ souhlasila Orka.

Přešli spolu nádvoří a vystoupali po schodech do síně. Spáčí se vrtěli, vymotávali se z pláštů. Orka kolem nich prošla do zadní části síně, k průchodu vedoucímu ke schodišti nahoru. Když na něj vstoupila, trámy začaly vrzat. Stěny i stupně pokrývala tlustá vrstva popela,

Orčiny nohy zvedaly malé obláčky a schody pod ní úpěly a prohýbaly se. Potom stanula na chodbě. Jedna zeď byla zřícená, takže se tu naskýtal výhled přes grimholtské nádvoří až k řece. Před sebou měla Orka místnost s ohořelými dveřmi a opatrně vešla dovnitř.

Po zemi se válely mrtvolý, utáté končetiny, všechno zčernalé, zkroucené skořápky.

Podlaha zasténala, protože přišel i Líf a teď oba stáli a dívali se na padlé. Mord ležel u protější zdi, byl z něj zuhelnatělý umrlec. Jednu ruku měl zvednutou, v poutech připevněnou ke stěně, a zbytek těla byl zhroucený, stočený kolem rány od meče na břicho.

Orka šlápla na křivou ohořelou hůl a ta pod její vahou praskla. Orka šla obezřetně dál, napřáhla dlouhou sekeru, sekla do řetězu přikovaného ke zdi a vzduchem se rozlétly jiskry. Železo zaskřípělo a prasklo, řetěz se přerušil a Mordova paže klesla k zemi. Orka si sundala plášť, rozložila ho vedle mrtvého Morda a potom na něj s Lífovou pomocí Morda překulila.

Když s ním hýbali, pod konečky prstů se jim drolily kousky spáleného masa a Líf se odvrátil a vyzvracel se na zčernalou dřevěnou podlahu. Orka Morda zabalila, pevně plášť stáhla a pak mrtvého zvedla a opatrně si ho naložilo na rameno. Připadalo jí, že teď nic neváží.

„Pomůžu ti,“ řekl Líf, vyplivl žluč a vytřel si z očí slzy.

„Mám ho,“ opáčila Orka.

Ozvaly se kroky, schodiště si postěžovalo a ve dveřích někdo stánu. Muž středního věku, s ryšavými vlasy spletenými do copánků stažených na zátylku. Vousy měl naolejované a rovněž spletené, protažené stříbrným kroužkem. *Brynja* se na něm leskla, u opasku mu visely meč a seax, na pažích se mu skvělo množství stříbrných kroužků. Na nohou měl světle modré vlněné kalhoty a od kolen po kotníky mu sahaly tmavé návleky *winingas*.

„Drtilbko,“ pozdravil a kývl hlavou.

„Svik,“ oplátila mu Orka kývnutí a chvíli bylo ticho, dva válečníci se vzájemně prohlíželi.

„Vypadáš děsně,“ prohlásil Svik.

„Ty zase vypadáš, jako by ses právě vyšňořil na Jule-Blót,“ odvětila Orka.

„Je důležité, aby člověk vypadal co nejlíp,“ pokrčil Svik rameny. „Kdoví co nový den přinese. Jaká šťastná paní by se mohla ocitnout v mé přítomnosti.“

„Takže pořád blbec,“ odfrkla si Orka.

Svik se zasmál a ve vousech se mu zaleskly malé bílé zuby, ale až do očí smích nedoputoval. Pořád Orku sledovaly a Svikův výraz se pomalu proměnil, veselí vystřídalo cosi jiného. Cosi truchlivého, letmý obraz žalu a zlomeného srdce.

„Opustilas nás. Složilas přísahu, a stejně jsi od nás odešla,“ hlesl.

Orka se na něj dívala a slova v její hlavě nenašla cestu na jazyk.

Svik zamrkal a odvrátil se. „Chce s tebou mluvit Glórni,“ řekl.

Orka jenom zabručela a šla dál, Svik ustoupil a nechal ji projít. Líf sebral Orčinu dlouhou sekeru, vyrazil za Orkou a Svik se zařadil za ně. Všichni tři sestoupili po schodech na nádvoří. Krvopřísežní rozdělali další ohně, bublalo to v dalších kotlích a Orka ucítila kaši a med. Válečníci se procházeli po nádvoří a po prostorách Grimholtu; pár jich stálo na palisádách na severu a na jihu.

Glórni na ni čekal, vousy měl teď spíš šedé než černé. Orku si prohlížel mrzutýma očima a ve velké ruce mu pohodlně spočívala dlouhá sekerka. V očích, ve vráskách a záhybech jeho obličeje se skrývala ozvěna jeho bratra, Orka sebou při vzpomínce na zesnulého muže bolestně škubla. Okolo Glórniho stáli další, jež Orka poznávala. Einar Polotroll, zastiňující slunce, a Jökul Kladivoruký, kovář. Edel se stříbrnými vlasy spletenými do vrkočů, zničeným okem a vlkodavy, a Røkia, štíhlá a tvrdá jako bič. Byli tu i další, které Orka neznala, vesměs mladší. Snědý muž s hladce vyholenou hlavou, s výjimkou dlouhého černého copu, bez plnovousu, leč s dlouhými kníry, staženými koženými šňůrkami. U pasu mu visela zahnutá šavle a na nohou měl baňaté iskidanské kalhoty. Zlatovlasá žena s nosem téměř zaplácnutým do tváře a muž, kterého předtím Orka zahlédla, jak ji sleduje. Vlasy měl krátké, a zatímco ostatní válečníci si splétali vousy do copů, jemu

rašilo sotva co víc než strniště. Ale měl dobrou zbroj, ztmavlou olejem a lesklou, a k opasku měl připjatý seax, sekeru a přilbu s pěknými očnicemi. Jednu paži mu obtáčel stříbrný kroužek.

Orka došla ke Glórnimu, zastavila a jemně složila na zem mrtvého Morda. Líf se zastavil po jejím rameni a podal jí dlouhou sekeru, Svík se šel připojit ke Glórnimu a ostatním Krvopřísežným.

„Máme toho dost co probírat, Orko,“ pravil Glórni. „Když jsme tě našli, byla jsi *úlfhéðin* a včera jsi ze samého žalu vypustila vlka ve své krvi.“

Orka jenom přikývla, věděla, že je to pravda. Vybavovaly se jí krátké záblesky, krev, řev umírajících, jak našla kůlnu plnou dětí. Jak zvrátila hlavou a zavyla, když jí došlo, že mezi nimi není Breca. A jak Glórni přijel v čele Krvopřísežných, když seděla na schodech, zbrocená krví a tonoucí v neštěstí. Vzpomínala si, že ji objal.

Když na něj však nyní pohlédla, z jeho očí, ze zaťatosti svalů na jeho zádech a ramenou, vyčetla, že ho sužuje jeho vlastní neštěstí.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Jde o Vol,“ odvětil Glórni a zkrřivil rty ve šklebu. „Unesl ji jeden *nidinský* galdněř.“

„Skalk,“ řekla Orka a přiložila si ruku k hlavě, k bouli pokryté zashlou krví, kam ji praštil holí. „Byl tady,“ odplivla si. „S nějakým *dren-gem* a zajatkyní přehozenou přes koně.“

„To byli oni,“ opáčil Glórni a spíš než slova to připomínalo zavrčení. Orka viděla, že se v něm chvěje *berserk*, že mu tepe v krvi. „Hledal jsem jejich mrtvoly nebo aspoň nějakou stopu po nich.“

Orka zavřela oči, zamyslela se, probírala se trhanými výjevy ze včerejšího krveprolití. „Upláchni. Na *snekkaru*, který byl uvázaný u řeky.“ Pokynula k molu a Glórni a ostatní se tam zadávali.

U břehu se ze spánku pohnula tennurka Vesli, trhla sebou a vykřikla. Vyšel z ní vysoký, pronikavý skřek a Orka k ní došla. Vesli prudce otevřela oči, sedla si a zakňourala.

„Trhačka umrlců je volná,“ kníkla, schoulila se a jezdila očkama po nebi. Pár Krvopřísežných k němu rovněž vzhledlo.

„Byl to jen sen,“ pronesla Orka, položila tennurce velkou ruku na rameno a vzpomněla si, co se zdálo jí, o ohni, popelu a tlukoucích křídlech.

„Ne,“ řekla Vesli, „Lik-Rifa unikla ze svého žaláře pod zemí.“

Orka se zamračila a někteří Krvopřísežní si mezi sebou začali mumlat.

„Taky se mi v noci zdálo o dračici,“ ozval se jeden.

„Byly to jenom zlé sny,“ řekl Glórni, ale i on stáhl obočí a kabonil se jako bouřkový mrak.

V řece to zabublalo a z vody se vynořila Spertova hlava, zbytek vaesena se pohupoval v proudu. Všechny si je prohlédl vyboulenýma černýma očima v šedé tváři připomínající rozteklou svíčku.

„Vesli říká pravdu,“ zachrčel, „Lik-Rifa je na svobodě.“ Tlustým černomodrým jazykem si olízl rty. „Spert hladový. Paní udělat kaši?“

KAPITOLA DRUHÁ

ELVA

Elva sledovala Sighvata Tlustého, jak pokládá poslední kámen na Agnarovu mohyly. Elvě se zkroutila tvář, bylo to hrozné. Ještě včera je Agnar dovedl na pláň, kde rostl Oskutred, velký Jasan, a Elvino srdce překypovalo radostí, jaké bohatství tam objevili. Jak se jejich sláva bude šířit světem jako sága; Agnar a Lítí bijci měli být těmi, kteří našli bájný Oskutred, kde bohové bojovali a umírali, kde mělo zlato, stříbro a ostatky bohů viset na stromech jako trsy zralého ovoce, čekajícího na utrnutí.

Najít se nám ho povedlo, to ano.

Elva stála na planině přikryté šedým rubášem a jemný vánek zvedal vločky popela do vířících kotoučů jako nějaký tmavý sníh. Všude kolem se nacházely oblé kopečky, v mnoha případech kostry, velké i malé, bez výjimky uhlazené tlustou závějí popela. A všude ležely i čerstvější mrtvoly, staré necelý den. Pár Lítých bijců zabalených do pláští a připravených k naložení a přes tucet llsčinyých Krmičů krkavců, ti se váleli pořád tam, kde padli. Lezly po nich mouchy a vrány jim vyklovaly maso.

A našli jsme toho víc, než jsme chtěli. Našli jsme bitvu a krev. Našli jsme smrt.

„Zde spočívá Agnar Broksson — válečník, náčelník, přítel,“ pro- nesl Sighvat hlasem hlubokým jako dmychadlo a v posledním slově zaznělo zachvění. „Lítý bijec, Ohnivá pěst, Přemožitel draků.“ Sighva- tovi sjela po tváři slza.

Elva věděla, že všechna ta jména jsou pravdivá. Při tom posledním se jí v hrudi vzedmula velká, silná vlna strachu a radosti, vzpomněla si totiž, jak Agnar bojoval v *holmgangu* s poskvrněným, drakorozeným Skridem. Skrid byl mohutný a rychlý jako zmije, strašlivý protivník. Skaldové celého světa by o takovém souboji měli zpívat, o tom, jak Agnar s drakorozeným změřil síly a porazil ho, a Elva řvala do ochrap- tění, když viděla, jak její náčelník ovládá zbraně a jak je odvážný a mazaný.

Ostatní Krvopřísežní odpověděli na Sighvatova slova souhlasným zabručáním nebo přitakáním, i Grend, stojící po Elvině boku jako bouřemi ošlehaný útes.

Elva poklekla a dotkla se jednoho kamene na Agnarově mohy- le, zašklebila se, jak ji i při tom drobném pohybu zabořilo v rameni, a druhou rukou sevřela trollí kel, jenž jí visel na kožené šňůrce pod krkem. Ten jí dal Agnar, za to, jak přispěla k udolání trolla na ostrově Iskalt. Připadalo jí, jako by se to stalo v jiném životě.

„Budeš nám chybět, Agnare Lítý bijče,“ hlesla. „Už teď nám chybíš.“ A pak: „Pomstím tě. Biór za svou zradu zemře.“

Stačilo, aby to jméno zašeptala, a zachvěla se vzteky. Biór, její mi- lenec, muž, kterému důvěřovala. Byli spolu spojení přísahou, bitvami a mnoha a mnoha dalšími věcmi. A on ji zradil, všechny je zradil. Tím nejodpornějším způsobem zradil Agnara a proklál mu hrdlo kopím, když k němu Agnar natáhl ruku.

Elva se s bolestným syknutím zvedla a Grend ji přidržel.

„Co teda budeme dělat teď?“ zeptal se Sighvat a rozhlédl se po všech okolo.

Stáli, mlčeli, zbývalo jich něco málo přes třicet, Sighvat na ně hleděl a tvářil se nevrle a nejistě. Po obnažené pokožce, po obličejí, zápěstích, předloktí, se mu táhly rudé šrámy a podlitiny od živých šlahounů, které vyrazily ze země na příkaz froy. Elva se ohlédla po zčernalém pahýlu v místě, kde stála Vörn, strážkyně Jasanu. Ilska a její drakorozená rodina ji svou runovou magií zapálili a nyní froa ležela na zemi sežehlá a zkroucená jako suchá větev hozená do ohně.

„Uděláme to, kvůli čemu jsme přišli,“ řekla Huld a pokrčila rameny. Byla hned po Elvě z Lítých bijců nejmladší, tmavooká a zuřivá. „Bitevní slávu jsme si vysloužili, teď si vezmeme poklady.“

„Bafe,“ zašišlala Sólín s vlasy v barvě oceli a svaly jako provazy. Po nedávném střetu s hejnem tennurů jí chybělo pár zubů. „Pobereme, fo půjde, a vmívíme odfud. To uděláme.“

Ostatní Lítí bijci pokývali hlavou a souhlasně zamručeli.

„Souhlas,“ opáčil Sighvat. „Co najdeme a uneseme, to si necháme u sebe. Zbytek naložíme na vozy a rozdělíme si ho rovným dílem.“

Orv Plížil, jenž si své přízvisko vysloužil lehkýma nohama a nenápadností, dloubl špičkou boty do kupky popela, u které stál, nohou prohrábl vybělené kosti a zahlédl záblesk čehosi kovového. Dřepł si a vytáhl kroužek ze stříbra zčernalého stářím, pak si ho navlékl na paži, vzhlédl k ostatním a usmál se.

Ostatní Lítí bijci začali také prohledávat popel. Všichni byli po včerejší drsné bitvě s Ilsčinyými Krmiči krkavců potlučení a posekaní.

Elva se obrátila a vykročila k provizornímu táboru, tvořenému sotva čím víc než shlukem vozů, několika uvázanými poníky a pláštěti namísto polštářů a příkrývek. Kolem nohou se jí zvedaly obláčky a kotouče popela a slyšela, že za ní se popelem brodí Grend. Před sebou měli přílivovou čáru včerejší bitvy, kde pořád ležely mrtvolly nepřátel, podle nichž bylo poznat, kde Lítí bijci postavili štítovou zeď a čelili tlupě Ilsčinyých válečníků. Elvě se vybavoval ten pach, ohlušující bitevní pokřiky a řinčení oceli, třesk a dunění štítů o štítu. Nadmula se hrdostí, že s Lítými bijci obstála proti takové přesile.

Byli to drsní muži a ženy, tihle Lítí bijci, drancíři a ničitelé, zjizvení z bitev, leč nesehnutí. Ač měli Krmiči krkavců početní převahu, Lítí bijci vítězili.

Dokud do našeho světa nevníkla dračice.

Tu vzpomínku se Elva pokusila setřást, rozehnat ji jako mouchy z otevřené rány.

Na zadní stěně jednoho vozu seděla seid-čarodějka Uspa a dívala se k velké díře v pahýlu Jasanu. Ze země trčely velké třísky, dlouhé jako žebra *drakkaru* roztrštěného na moři, vyznačovaly místo, kde dračice vyrazila z podzemního žaláře a všechny je rozmetala jako plevy ve větru. Uspa měla plavé vlasy spletené do copů a stažené k sobě, nad límcem tuniky bylo vidět runová tetování vybihající jí až na čelist. Ruce měla Uspa sepjaté, až jí bělaly klouby, pořád zatínala a povolovala prsty, jako by v pěstech svírala noční wyrmy.

Na zemi u jejích nohou kdosi ležel. Žena s mohutnými, rezavě zbarvenými křídly a spletenými ryšavými vlasy, s prázdnou pochvou na meč u pasu. Zápěstí a kotníky měla spoutané a stále byla v bezvědomí. Nikdo nevěděl, kdo nebo co vlastně je, froa Vörn o ní mluvila pouze jako o jedné ze tří sester hlídajících dračici. Všichni se shodli, že pokud tři sta let střežila dračici, nebylo by moudré dopustit, aby se probrala nespoutaná.

„Nejspíš bude zuřit, že Lik-Rifa unikla,“ řekla Huld.

„Baže, a taky že její sestry jsou po smrti,“ dodal Orv Plížil.

Elva souhlasila, že na tom něco bude, a společně ženu spoutali koženými řemínky.

„Musíme vyrazit,“ prohodila Uspa, jakmile Elva došla blíž a zamířila k hromádce své výstroje. Puklý štít, rozervaná zbroj s krvavou dírou v místě, kde kroužky prorazilo kopí a zabodlo se Elvě do ramene.

„Kam máme vyrazit?“ zamumlala Elva.

„Za mým Bjarnem.“ Uspa přimhouřila oči. „Přísahali jste.“

„Ano, že tvého syna od Ilsky osvobodíme, když nás sem zavedeš, já vím.“

„A já jsem svou část dohody splnila,“ odvětila Uspa.

„Součástí dohody nebylo, že zemře Agnar a do světa unikne dračice trahající mrtvoly,“ opáčila Elva, dřepala si a začala se přehrabovat svými věcmi.

„Varovala jsem vás, že to nedopadne dobře,“ zasyčela Uspa.

„Netušila jsem, že pak budeme bojovat s drakorozenými a po obloze si budou poletovat mrtví bozi.“

„Jak jednou odemkneš dveře, nemáš vládu nad tím, co jimi projde,“ odplivla si Uspa. Zhluboka, rozechvěle se nadechla. „Na tom beztak nesejde. Složili jsme přísahu a ta je závazná.“

„Hodně štěstí, až se je o tom pokusíš přesvědčit,“ řekla Elva a kývla přes rameno k ostatním Krvopřísežným. Vždycky, když něco našli, nadšeně vykřikli. „Dělají, kvůli čemu sem přišli, hledají poklady.“

„Přisahalas,“ upozornila ji Uspa.

„To bylo, když Agnar ještě žil,“ odsekla Elva.

„Ale ty pořád žiješ a složilas *blód svarid*,“ odvětila Uspa, pomalu a klidně a doháněla ji tím k šílenství. „A *blód svarid* se netýká mrtvých — jenom živých.“

„Některé přísahy dodržet nejde,“ zabručela Elva, ale jen co ji to napadlo — ještě cítila dech těch slov na rtech —, zápěstí a předloktí jí vzplálo žhavou bolestí. Elva zavravorala, zalapala po dechu, spadla na zem a stiskla si ruku. Bílá síť jizev, jež ji ovíjela a již tam vypálilo Uspino seid-kouzlo, nyní rudě svítila, na kůži naskakovaly puchýře a řinuly se z ní velké kapky jakési tekutiny.

Grend zavrčel, vytáhl od opasku sekeru a vykročil k Uspě.

„Zastav to,“ zavrčel na ni a napřáhl jí nad hlavou sekeru.

„Nemůžu,“ opáčila Uspa. „Ať už živá, nebo mrtvá, nic s tím nezmůžu. Jakmile ji člověk jednou složí, je *blód svarid* jako příliv — nejde ji zadržet, nejde ji zastavit. Ukončí ji, jedině když Elva dodrží své slovo. Stačí, aby na porušení přísahy jen pomyslela, a ona to pozná a začne konat.“

Beru to zpátky, beru to zpátky, půjdu pro Bjarna, zaječela Elva v hlavě a bolest okamžitě zeslábla, žár v žilách zasyčel a zmizel, jako by Elvina paže byla kus čerstvě vykovaného železa ponořeného do vody.

„Tak vidíš,“ pronesla Uspa s očima plnými smutku, bez jediného náznaku škodolibé radosti, kterou Elva čekala, že v nich uvidí. „*Blód svarid* je v tobě, jako živý tvor, zná tvé myšlenky, tvé srdce. Není před ní úniku.“

Ozval se bolestný výkřik a Elva se po něm otočila a hned sáhla po zbraňovém opasku.

Sighvat se držel za ruku, zavrával a klesl na jedno koleno. I odsud Elva viděla, že mu z paže stoupá pára, a slyšela sykot, jak se mu škvaří maso.

„Řekl bych, že i Sighvat si to chtěl s tvou tvojí přísahou rozmyslet,“ prohodil Grend.

„Nemyslel jsem to vážně, nemyslel jsem to vážně, NEMYSLEL JSEM TO VÁŽNĚ!“ zaryčel Sighvat k nebi a rudozlatý oheň v jeho žilách pohasl. Otlý válečník zůstal klečel a se svěšenou hlavou lapal po dechu.

„Nikdo tomu neunikne,“ navázala Uspa. „Ani Sighvat, ani ty, ani Grend, ba ani já. Všichni jsme přísahali. Pokud to někdo z nás vzdá, bude to porušení přísahy — pak všichni zemřeme, krev se nám uvaří v žilách —, nebo jsi zapoměla?“

„Jestli jsem zapomněla, teď se mi to krásně připomnělo,“ odsekla Elva, vzhlédla od své paže a probodla Uspu pohledem, „ale jak podle tebe máme tvého syna osvobodit, když je ve společnosti Lik-Rify? Bohyně? Už získat ho zpátky od Ilsky a Krmičů krkavců měl být dost těžký úkol. A Agnar je teď po smrti.“ Sklonila hlavu, cítila, že se v ní vzpíná žal a pocit marnosti, a zavrčením zahнала slzy, jež se jí draly do očí. *Tohle se stát nemělo.* Představovala si, jak Oskutred najdou, jak tu objeví hromady pokladů a jak se její sláva bude v příbězích šířit po celém Vigrídu a posléze dospěje až k uším jejího otce ve vzdáleném Snakaviku. Potom by otec věděl, že má jeho dcera dostatek síly a vůle, aby mohla dobývat úspěchy i bez něj. Sice jí pohrdala, ale stejně chtěla, aby to věděl.

Těžkým krokem k nim došel Sighvat.

„Jak se osvobodíme z té přísahy?“ zeptal se a zvedl ruku. Žíly měl ještě rudé a řinul se mu z nich hnis.

Elva zvedla svou rudě žilkovanou paži a Sighvat zamrkal. Nato se zamračil na Uspu.

„Jedině tak, že splníte, co jste slíbili,“ pronesla ta.

„Po světě si létá dračí bohyně, seid-čarodějko,“ zahučel Sighvat. „Jak od ní máme tvého syna osvobodit?“

„Nevím,“ odtušila Uspa, „ale musíme se o to pokusit.“

„Vylouče—“ začal Sighvat, ruka mu však začala zase syčct a kouřilo se z ní, žíly měnily barvu a Sighvat se za ni chytil a padl na kolena. „Budu se snažit, budu se snažit, **BUDU SE SNAŽIT!**“ zahřímal. Když bolest zeslábla, zvedl zpocenou tvář k Uspě a zachmuřil se jako bouřkový mrak. „Věděl jsem, že tu přísahu nemám skládat,“ zabrblal. „Agnar je teď mrtvý. . .“ podezřívavě se podíval na svou paži, „a v ruce se mi usídlil ohnivý démon.“

„Nejen v ruce,“ opáčila Uspa. „Varovala jsem vás: když přísahu porušíte, přijde bolest.“

„Jsou různé druhy bolesti,“ zamručel Sighvat. „Ukopnutý prst. Vřed na zadku. Průjem po špatným mase. Ale tohle . . . Připadalo mi, jako by se mi svaly i kosti pod kůží vařily.“ Zavrtěl hlavou a s povzdechem si přisedl k Uspě na zadní stěnu vozu. „Tohle je něco strašného.“ Podíval se na Elvu a Grenda. „Nuže, co budeme dělat? Potřebujeme pořádně vychytralý plán, jestli to máme přežít, přivést poskvrněného, *berserského* kluka a nenechat si uvařit krev v žilách.“

„Doufala jsem, že přijdeš s nějakým nápadem,“ odvětila Elva.

„Na přemýšlení byl vždycky Agnar. Já jenom mlátil, na co uká-
zal.“

„Uspa od nás očekává, že se vydáme za Lik-Rifou a Ilskou Krutou a jednoduše Bjarna osvobodíme,“ řekla Elva.

„To mi nezní kdovíjak vychytrale,“ zamračil se Sighvat.

Odmlčeli se.

„Budeme mít větší šanci, když s námi půjdou všichni Lítí bijci,“ ozval se Grend.

„Baže,“ přikývla Elva. „Jenže oni žádnou přísahu nesložili, jenom my čtyři. Nemusejí s námi jít a zlato a stříbro teď potřebovat nebudou.“

Kdyby tu byl Agnar, následovali by ho, ale nás...“ Rozhlédla se kolem sebe. „Ty bys s námi šel?“

„Ne,“ opáčil Sighvat.

Elva dlouze vydechla. „Nechme je lovit poklady,“ řekla. „A až skončí, tak si s nimi promluvíme a uvidíme.“

„To nás zdrží a mezitím se nám s Bjarnem vzdálí,“ podotkla Uspa.

„Jsem vázaná přísahou, to uznávám,“ odpověděla Elva. „A udělám, co bude v mých silách, abych ji splnila a tvého syna osvobodila. Jak to ale udělám, nech na mně. A já říkám, že potřebujeme Líté bijce, a člověk ani nemusí být kdovíjaký myslitel, aby mu došlo, že kdyby se jich zeptal hned, odpověď by zněla *ne*. Takže počkáme a zeptáme se jich, až se dostatečně nabaží stříbra.“ Rozhlédla se po ostatních. „Souhlasíte?“

„Heja,“ řekli Grend a Sighvat. Uspa se na Elvu upřeně zadívala a pak přikývla.

„Taky bychom se tu mohli porozhlédnout,“ navrhl Sighvat. „Kdoví, třeba se tu povaluje kopí na zabíjení draků.“

„V takovýhle přístup jsem doufala,“ poznamenala Uspa.

Elva neodpověděla, ale pomyslela si, že má Sighvat pravdu. Měli by pobrat, co se dá. Ona měla po bitvě puklý štít a roztrženou zbroj. Třeba tu najde válečnou výstroj nějakého mrtvého boha. A když ne, nezaškodí naplnit vozy všemi cennostmi, které jen najdou.

Třeba bychom si za ně mohli pronajmout válečnou tlupu přemožitelů draků. I kdyby se do tohohle boje nechtělo Lítým bijcům, bude tu dost stříbra na zaplacení tisíce tvrdých válečníků.

Elva uchopila své kopí, opřené o poničenou zbroj, a začala se jím hrabat v popelu na zemi.

Dolehl k nim výkřik a Elva zahlédla Orva Plížila, jak se shýbá a něco zvedá. Luk s prohnutými rameny, stále napjatý.

Jak to, že tětíva za tři stovky let nezteřela? napadlo ji. Pak jí to došlo: byl to luk jedné z těch okřídlených žen, jež zaútočily na dračici. Tě se stříbrnými vlasy a bílými křídly. Lik-Rífa jí utrhla hlavu a zbytek rozdupala na kaši. Elva si však pamatovala, že předtím viděla, jak z dračí

kůže vyšlehávají tečky ohně, když se šípy vystřelené z tohoto luku zabodávaly Lik-Rifě do těla.

Že by to byl seid-luk, nebo runový, nebo to bylo šípy?

Ať už to bylo jakkoli, bylo dobře, že ten luk našel ze všech Lítých bijců právě Orv — měl u nich nejbliž k lovcí.

Elva pokračovala v hledání, kopí o něco zavadilo a ji z toho bolestivě bodlo v rameni. Včera ve štítové zdi ji do ramene zasáhlo kopí a Grend ji následně odtáhl z první řady. Potom co Lik-Rifa odlétla a Ilska a Krmiči krkavců dračici následovali jako vrány táhnoucí za válečnou tlupou, Grend ránu vyčistil, prohrábl ji, jestli v ní nezůstaly rozbité kroužky z *brynji*, načež do rudě krvácející díry nalil med a zašil ji zahnutým háčkem na ryby. Elva se zašklebila, upravila držení kopí a zvedla to, o co se zarazilo. Když z toho sklouzl popel, ukázalo se, že jde o kostlivou paži v kroužkové zbroji a na předloktí jí cinkají zašlé stříbrné kroužky. Bílá kostlivá pěst svírala topor sekery. Elva si dřepala, že sekeru uvolní, a zalapala po dechu. Topor byl dlouhý jako její předloktí, pobitý železem, od konce po čepel ovinutý stříbrným drátem. Hlava sekery měla jedno ostří a byla zahnutá, jak to měl Grend rád. Zdobil ji vrčící vlk, vyvedený složitými propletenci, jaké Elva nikdy neviděla na sekeře určené k boji, což tato očividně byla, soudě podle toho, že ji pokrývaly tmavé skvrny a byla napůl vetknutá v čísi rozkráplé lebce.

„Grende,“ zavolala Elva, vzhlédla a zjistila, že Grend stojí zhruba dvacet kroků od ní a nehledá, jenom zírá. Na kupu, kterou prozkoumávali včera, když sem dorazili. Na kostru vlčího boha Úlfriho, na kosti přikryté zeminou, na zuby dlouhé jako kopí, na čelisti rozevřené ve smrtelném zavytí.

„Hm?“ zabručel Grend. Pomalu se otočil a podíval se na ni.

„To je pro tebe,“ opáčila Elva a vytrhla sekeru. Jak za ni zabrala, lebka se rozpadla a Elva zbraň potěžkala levou rukou. Jen co dosáhla věku, aby udržela klacík, učil ji Grend bojovat oběma rukama, takže levou stranu nikdy neměla slabou. Sekera byla dobře vyvážená, a když Grend vykročil blíž, Elva mu ji hodila. Válečník ji hravě chytil.

Rovněž ji potěžkal, zakroutil zápěstím, souhlasně zabručel. Sekl do vzduchu, jen to syklo jako zmije. Palcem ozkoušel břit.

„Pořád je ostrá,“ zamumlal. Podíval se na Elvu a drsně sevřenými rty mu zacukal náznak úsměvu.

Očividně je z ní nadšený, pomyslela si Elva.

„Ta kroužková zbroj,“ řekl Grend a ukázal na *brynju* oné kostry, jež držela sekeru. „Nepasovala by ti?“

„Nezvednu ji,“ odvětila Elva a zašklebila se, jak ji zabořilo v rameni, když se o to pokusila.

Grend zahákl pod jeden rukáv čepel své nové sekery a zabral. Kosti se lámaly a křupaly, vysypaly se ze zbroje a Grend si zasunul novou sekeru za opasek, chytil zbroj za ramena, zvedl ji a podržel před Elvou. Kroužky byly matné, obalené popelem, Elva však viděla, že nezrezivěly a jsou malé a nýtované, což bylo dobré znamení. Čím byly kroužky menší, tím byla vazba pevnější a ochrana silnější. Kolem krku, na konci rukávů a na spodním lemu se zbroj třpytila a Grend do ní praštil, oprášil ji a odhalil tři nebo čtyři řady mosazných kroužků.

„Tohle není *brynja* žádného otroka,“ řekl Grend. Podíval se na Elvu a usmál se, skalní útesy jeho tváře se rozpadly. „Já mám novou sekeru a ty novou zbroj.“

„Máš z dobré sekery a zbroje větší radost než z vozu plného stříbra,“ poznamenala Elva a ucítila, že jí ústy taky cuká úsměv. První od toho, co viděla Agnara padnout.

„S tímhle má člověk lepší šanci, že bude žít dýl, než s vozem stříbra,“ pokrčil Grend rameny.

Elva se otočila a o něco zakopla — železně to břinklo, a když sklopila zrak, spatřila na zemi obojek.

Otrocký obojek a několikero klíčů.

Dřepla si a sáhla na ně.

„To bude Kráky nebo Ilma,“ pronesl nad ním Grend polohlasem. Elvě se v mysl-kleci se spalujícím jasem vynořila vzpomínka na Bióra, jak ty klíče bere od opasku Agnarovi. Na Bióra, jak řve na Kráku, otrokyni Lítých bijců, jejich seid-čarodějku, a Ilma, jejich *hund*-otroka,

a jak k němu ti dva běží. Na Kráku a Ilma, jak si odemykají obojky a házejí je na zem vedle Agnara, jehož tělo sebou ještě škubalo.

Měla jsem Kráku ráda, i Ilma, pomyslela si Elva. Jenže jsou poskvrnění a stejně jako Biór mi ukázali, že poskvrněným se nedá věřit.

„Jen pěkně lež,“ zaburácel Sighvat a Elva vstala. Obojek a klíče pořád držela v rukou.

Sighvat stál u vozu a shlížel na cosi na zemi. Rozvířil se oblak pope-la a v něm se pohybovalo cosi tmavého a rudého. Sighvat do toho kopl.

Elva přimhouřila oči a snažila se pochopit, na co se dívá.

Křídla. Rezavě rudá křídla zvedající se ze země, vyhazující popel.

Postava na zemi se pohnula a Sighvat cosi zařval. Vytáhl ze smyčky na opasku sekeru a žena mezitím vstala. Ruce i nohy měla pořád spoutané, avšak křídla doširoka roztáhla a tloukla jimi, nesla ji vzhůru. Oba obalil oblak prachu. Zazněl tlumený výkřik.

Elva se rozběhla, Grend s ní, předběhl ji. I ostatní Lítí bijci se dali do pohybu.

V mračnu prachu se to taky hýbalo. Sighvat z něj vyletěl, proplul vzduchem, dopadl na zem a chvíli se kutálel, upustil sekeru a pak se objevila i okřídlená žena, mávala křídly a vznášela se nad ním. Napjala svaly a vykřikla, pronikavě, jako když vřískne jestřáb, a v jejím hlase zaznělo cosi divokého, prastarého a děsivého. Kožená pouta na jejích zápěstí a kotnících se potrhala a odpadla. Žena se shýbla a sebrala Sighvatovu sekeru.

Grend jí vrazil do zad, praštil ji toporem nové sekery a oba se svalili na zem a převalovali se v bouři křídel a popela. Elva k nim přispěchala, Sighvat se s klením zvedl na jedno koleno a zavrával, Sólín k němu přistoupila a pomohla mu vstát.

Křuplo to, jako když praskne větev, a Grend opsal ve vzduchu oblouk a z nosu mu přitom vystříkla krev. Rusovláška vykročila za ním.

Elva skočila, vrazila do ní a v rameni jí vybuchla bolest. Skácely se, okřídlená žena zakopla a praštila se o vůz, hlavou se křápla o hranu kola. Omráčeně schlípla a Elva ji pořád držela a samou bolestí lapala po dechu.

Žena zamrkala, oči se jí projasnily a zadívala se na Elvu.

Elva jí kolem krku honem nasadila otrocký obojek, zaklapla ho a šátrala po klíčích, z rány v rameni jí vystřelovaly vlny bolesti. Pak jedním klíčem otočila a v zámku to cvaklo. Sáhla po seaxu u opasku, nahmatala rukojeť.

Hrdlo jí železným stiskem sevřela ruka a zmáčkla ho.

Elva tasila seax, přejela si jím po vlastní ruce, hrábla po železném obojku a pomazala ho svou krví.

„Hold, blóð og bein, járnsmíðar kraga, thú ert bundinn núna, hlýddu mér,“ zaskřehotala.

Maso, krvi a kosti, vykovany železný obojku, jste ted' spoutané, poslouchajte mne.

Prsty na jejím hrdle ještě zesílily stisk, Elviny plíce už křičely, že potřebují vzduch.

„*Verkur*,“ zachřčela Elva sevřeným hrdlem a před očima jí vybuchovaly světelné tečky. Otrocký obojek se rudě rozzářil a rusovlasá žena vřískla, pustila Elvu a zkusila si železný obojek z krku servat.

Elva se od ní odtáhla, vrávoravě vstala a všimla si, že vedle ní stojí Grend a z přeraženého nosu mu stále crčí krev.

Zrzavá žena mávla křídly, vznesla se a obojek na ní červeně svítil.

„*VERKUR!*“ zařvala na ni Elva a obojek se rozžhavlil doběla, žena ječela a ve vzduchu sebou zmítala, kopala nohama a drásala obojek rukama jako drápy.

„Udělej, co říkám, a bolest pomine,“ křikla na ni Elva. „Přistaň.“

Okřídlená žena na ni zlostně hleděla, celá divoká a rozlícená, i když jí pokožka na krku začínala syčet a bublat. Naklonila křídla a snesla se na zem, klesla na kolena a rukama stále svírala železný obojek.

„*Fridur*,“ pronesla Elva a obojek zchladl.

Rudě okřídlená žena se na Elvu mračila a popadala dech.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí Elva.

„Kdo jsi, abys mě vyslychala, ty bezvýznam—“

„*Smíða hita*,“ řekla Elva a obojek se červeně rozsvítil.

Rusovláska zaječela bolestí.

„Skuld,“ sykla. „Jmenuju se Skuld.“

„Fridur,“ zopakovala Elva a železný obojek zase zchladl a pohasl. Skuld klečela, probodávala Elvu očima, lapala po dechu a v křídlech jí cukalo.

„Nyní jsi mou otrokyní, budeš žít pro to, abys mi sloužila.“

Skuld vyšel z hrdla jakýsi zvuk, avšak slova, jež se z něj drala, zadržela.

„Při Berserově chlupaté zadnici, už mám po krk toho, jak si se mnou ženy s darem seidu na tomhle bohy prokletém místě pohazují,“ zařval Sighvat.

„Kde je Lik-Rifa? Kde jsou mé sestry?“ zeptala se okřídlená žena, odtrhla oči od Elvy, rozhlédla se po okolní pláni a spočinula zrakem na rozbitých pozůstatcích Oskutredu.

„Tvé sestry jsou po smrti,“ řekl Grend. „Bojovaly s Lik-Rifou a padly.“

„Bily se dobře, zemřely statečně,“ dodala Elva.

Okřídlenou ženou projelo zachvění, ústa se jí zkrivila, po tvářích se jí spustily slzy a sklopila hlavu.

Elva dlouze vydechla a rozhlédla se. Všude kolem stáli Lítí bijci, obklopovali je v těsném kruhu a mířili na Skuld zbraněmi.

„Co tady děláte?“ zavrčela na ně. Všimla si, že pomalu nakládají vozy poklady, bojovou výstrojí a stříbrem. Znechuceně se zašklebila. „Jste mrchožrouti a přišli jste obírat zbytky z kostí těch, kteří byli lepší než vy.“

„Tehle poklad jsme si zasloužili,“ zavrčela Huld, přistoupila blíž a přiblížila k ní hrot meče. Skuld se na tmavovlasou válečnici uškříbla.

„Kde jsou největší cennosti?“ zeptala se Elva rudokřídlé Skuld.

Skuld se rozhlédla po planině přikryté popelem a potom se zadívala k zející díře vedoucí do hlubin Oskutredu.

„Tohle nic není. Pravý poklad se nachází tam dole,“ řekla.

KAPITOLA TŘETÍ

VARG

Varg házel hlínu lopatou, kterou Røkia našla v jedné ze skladovacích stodol vroubících grimholtské nádvoří. Orka Drtilebka máchala dlouhou sekerou, rozbíjela ušlapanou hlínu a ostatní ji odklízeli a pomáhali jí vykopat mělký hrob pro mrtvého, jež Orka snesla z věže, nyní zabaleného v plášti a položeného k patě zakrvácených schodů.

Pomáhám kopat hrob Orce Drtilebce, jedné z nejproslulejších a nejobávanějších válečnic na celém Vigrídu. Od onoho boje u dolu Vargovi připadalo, jako by se ocitl uprostřed ságy, a tohle ten dojem ještě zesilovalo. Ostatní nosili od řeky kameny, Einar Polotroll si nahodil na rameno balvan o velikosti člověka a nesl ho jako pytel obilí. Chodili v řadě od břehu na místo, kde Orka kopala, a skládali kameny vedle čerstvě vyhloubené jámy. Svik míchal ve velkém černém kotli nad ohněm kaši a Vargovi z její vůně kručelo v břiše.

Tennurka Vesli odhrabávala hlínu dlouhoprstýma rukama, občas se ale zastavila a vzhlédla k nebi.

Lik-Rifa, požáračka mrtvol, dračí bohyně, údajně unikla ze svého žaláře pod velkým Jasanem. Za posledních pár dní se toho ve Vargově světě hodně změnilo, zjistil, že je poskvrněný a v žilách mu koluje

krev vlčího boha Úlfriho, že všichni Krvopřísežní jsou poskvrnění. Ale když mu teď řekli, že jedna z bohyň, jež znal jenom ze ság, je na svobodě a brázdí oblohu, nemohl tomu uvěřit. Nechtěl tomu uvěřit. Když se z řeky vynořil vaesen Spert a pronesl, že je Lik-Rifa volná, Vargovi jako by se cosi plazilo břichem a rozmotávalo se to v něm. To tvrzení nebylo možné ověřit, Varg však kdovíproč hluboko v kostech cítil, že je to pravda. V noci se mu zdálo o dračích křídlech a popelu a vypadalo to, že všem ostatním Krvopřísežným taky.

Orka přestala sekat a narovnála se, opřela se o dlouhou sekeru a nechala Varga, Røkii a muže, kterého včera, když vjeli do Grimholtu, našli po Orčině boku, aby uvolněnou hlínu z mělkého hrobu vybrali. Varg zaslechl, že tomu válečníkovi říkala Líf. Nelíbil se mu. Vypadal... ztraceně. Možná to bylo zármutkem. Ten člověk zabalený do pláště byl jeho bratr.

Varg bezmyšlenkovitě natáhl ruku a stiskl Lífovi rameno.

„Přijít o bratra je těžké,“ řekl, když k němu Líf tázavě zvedl zarudlé oči.

Líf rázně, prudce přikývl. „Taky jsi přišel o bratra?“ zeptal se.

Vargovi probleskl myslí obraz přítel Torvika. Jak ho Yrsa bodla, když seděl vedle Varga, jak to Skalk chladně a lhostejně sledoval.

Jak mu Torvik řekl *bratře*.

„Ano,“ odpověděl, i když Torvik nebyl jeho pokrevní příbuzný, byl to však přítel a tak dobrý muž, jak jen může člověk od bratra chtít.

Jökul přestal vybírat hlínu a podíval se na něj. „Torvika pomstíme,“ zavřel skrze šedivější vousy.

„Baže,“ zamručel Varg, načež se zase obrátil k Lífovi. „I o sestru.“ V mysl-kleci se mu vznášela její tvář. Přísaha, že Frøyu pomstí, seděla na jeho duši shrbená jako nějaká vrána s dlouhými spáry a černými perutěmi.

Zapomněl jsi na mě, bratře? zachraptěl Frøyin záhrobní hlas.

„Proč jsi od nás odešla, Drtilebko?“ otázala se Røkia a vytrhla Varga ze zamyšlení. „Od nás, kteří jsme přísahali, že budeme stát při sobě. Že budeme společně prolévat krev. Že i společně padneme, bude-li třeba.“

Orka upřela na Røkii pohled svých šedozelených očí v odstínu rozbouřeného moře.

Rozhostilo se ticho, Røkia bouří v Orčiných očích odolávala a Varg si pomyslel, že většina jiných by se stáhla a odvrátila.

„Krvě a smrti jsem si užila dosyta,“ odvětila konečně Orka.

Røkia přikývla. Pak se rozhlédla po nádvoří a zastavila se zrakem na hromadě mrtvol, jež byla z valné části dílem Orky a její dlouhé sekery.

„Vypadá to, že krev a smrt si ještě dosyta neužily tebe.“

Orka se obrátila a došla k Lífovu mrtvému bratrovi, sehnula se, vzala ho do náručí a pak se vrátila, poklekla a uložila zesnulého do hrobu. Podívala se na Lífa po svém boku. Byl bledý a cukalo mu ve svalu na tváři.

„Chtěl bys něco pronést, než nad tvým bratrem navršíme mohyly?“ zeptala se Orka.

Líf se podíval nejprve na ni, potom na postavu svého bratra zahalenou pláštěm. Varg cítil spálené maso.

„Budeš mi chybět, Morde Virkssone,“ pronesl Líf rozechvělým šepetem. A pak silněji: „Bratře, příteli. Dobrý muži, který nikdy nestál o potíže. Nikdy je nevyhledával.“

Vytáhl od opasku seax, sevřel prsty kolem čepele a pomalu ji vytáhl.

„Krevní msta,“ zavrčel. „Gudvar zemře mou rukou, bratře, a s ním všichni, kdo se mi postaví do cesty. Tak přísahám a pečetím to krví.“ Natáhl ruku a zaťal ji v pěst. Mezi prsty se mu vyřinula krev.

Orka souhlasně zabručela. Dřepla si k jámě, vypadalo to, že chce taky něco říct, potom ale zvedla jeden z kamenů ležících poblíž a položila ho na hrob. Líf uchopil další a pak s navršením mohyly nad mrtvým začali pomáhat i Varg, Røkia a mnozí další Krvopřísežní.

Když skončili, Líf se podíval na Orku.

„Díky,“ vypravil ze sebe. Po tvářích mu tekly slzy. Rozhlédl se po Vargovi a ostatních. „Díky,“ zopakoval, načež vykročil k řece.

Varg seděl na kamenných schodech a foukal si kaši.

Poblíž seděla Orka Drtilebka, před sebou měla dvě misky kouřící kaše a na jednom koleni jí hřadovala tennurka Vesli a oběma rukama si nabírala ze své misky horkých ovesných vloček. Posléze se oblízla a rozpřáhla křídla, snesla se na zem, odložila prázdnou misku a natáhla se po hliněné nádobě stojící ve stínu schodu. Odzátkovala ji a hmátla dovnitř, vytáhla zub pokrytý zaschlou krví, z něž ještě visely cáry masa, a hodila si ho do úst. Začala ho svým chrupem drtit, jen to křupalo.

Varg odložil kaši, najednou ho přešla chuť k jídlu, a odvrátil se.

Einar Polotroll si na nádvoří hrál s dvacítkou dětí, které Orka našla v jedné kůlně. Einar ležel obličejem dolů na zemi, hrál spícího trolla a děti se na něj drápaly a lezly po něm jako po svém oblíbeném stromu. Einar si zívł, zvolna se zvedl a mlaskl, jako by přemýšlel, kolik dětí spořádá k snídani. Děti zapištěly a rozběhly se, jako když člověk odhalí pod kupkou sena hejno krys.

Varg zaslechl zvuk tasené čepele a přelétl zrakem zpátky k Orce. Ta vytáhla svůj seax a bodla se jím do palce. Varg uhranutě sledoval, jak z něj vymáčkla kapku krve a nechala ji skanout do jedné misky. Nato do ní Orka ještě plivla a potom do ní seaxem krev a sliny zamíchala. Následně zbraň utřela a zase schovala.

„Sperte,“ houkla a vtom vyrazil z vody vaesen, s bzukotem přelétl přes nádvoří, přistál před Orkou, složil křídla a schoval je pod chitinovými články svého těla. Ty se postupně zužovaly do štíhlého špičatého ocasu, zakončeného olejově černým, ošklivě vyhlížejícím bodcem, jenž se mu klenul nad hřbetem. Na krátkých hmyzích nohou k Orce přicupital. Teď, když byl venku z vody, Varg viděl, že je dlouhý zhruba jako jeho paže.

„Tady máš,“ řekla Orka, nohou k tvorovi popostrčila misku kaše s krví a slinami a Spert začenichal.

A potom se dal do jídla, vystřeloval do misky modročerný jazyk, srkal a mlaskal.

Přišel k nim Glórni s Edel, Svikem, Sulichem a Røkií v závěsu.

„Máme toho hodně co probrat... Až moc,“ pronesl Glórni k Orce, když se před ní zastavil, a vzhlédl k bezmračnému nebi, jako by pátral po dračích křídlech. „Lik-Rifa je na svobodě?“ Hlas se mu při těch slovech zachvěl, což Varga vyděsilo víc, než by kdy dokázal nějaký zlý sen. Glórni zavrtěl hlavou a přisedl si k Orce na schod. „A já musím jet pryč, za Skalkem a svojí Vol. Nejdřív mi ale musíš říct jednu věc,“ pokračoval. „Jak můj bratr zemřel?“

Orčinou tváří proběhlo zachvění a zkroutilo jí rty. Pak Orka dlouze vydechla a napětí v jejích ramenou pominulo, jako když vítr přestane napínat plachtu.

„Postavili jsme si hospodářství, vybudovali jsme si v kopcích nový život, abychom mohli vychovávat syna a žít v míru,“ odvětila.

„Syna,“ řekl Glórni a zavrtěl hlavou. „Já mám synovce. Breca se jmenuje?“ Nikdy dřív Varg neslyšel v náčelníkově hlase něhu.

„Ano,“ přikývla Orka. „Breca.“ Po vyslovení toho jména se pousmála. „Má deset zim, je to správný chlapec. Přemýšlivý. Moc měkký na tenhle svět, ale za to může Thorkel.“ Na chvíli se odmlčela, pohroužená do myšlenek.

„Vesli Breca chybět,“ pípla malá tennurka.

„Děly se divné věci,“ navázala Orka a vaesenky si nevšímala. „Jednu usedlost poblíž přepadli, do vesnice blízko nás přijeli *úlfhédinští* otroci. Jarl mluvila o válce. Dospěli jsme s Thorkelem k závěru, že je načase se přestěhovat. Šla jsem si pro radu za froou. Našla jsem ji zabitou, Jasan pokácený. Froa byla mrtvá jako větev sežehnutý bleskem. Zatímco jsem si ji prohlížela, zaslechla jsem křik.“ Otrásla se. „Když jsem se vrátila domů, všechno hořelo, Thorkel ležel na zemi, po Brecovi ani stopy.“ Přejela si po bílé jizvě na předloktí, načež jí ruka sjela k rukojeti jednoho seaxu u opasku. Vytáhla ho a obracela ho v ruce, čepel a rukojeť měřily na délku jako její předloktí. Byla to dobrá zbraň, čepel byla silná, s jedním ostrím, z druhé strany lomená do ostrého hrotu. Po jasanové rukojeti se ovijely vyřezávané propletence, zakončená byla mosazí a koženým řemínkem, protaženým sponou.

Varga zamrazilo. Tu zbraň poznával a shlédł k seaxu u svého opasku, jenž nyní vodorovně ležel.

„Tohle jsem našla v Thorkelovi, a tohle taky,“ řekla Orka a dotkla se seaxu, který jí visel v pouzdře na zádech, načež vzhlédla a podívala se Glórnimu do očí. „Od toho dne hledám toho, kdo je v Thorkelovi nechal, abych mu je mohla vrátit.“ Zavrčela to tak, že z toho Varga zašimralo v krvi.

„Jmenuje se Drek,“ pokračovala Orka. „Dohnala jsem ho v Darlu, ale než jsme to stihli vyřídit, odtrhli nás od sebe.“ Odmlčela se, zhluboka se nadechla. „Je drakorozený.“

Glórni zamrkala a ostatní kolem nich si začali mumlat.

„S jedním drakorozeným jsme se utkali před čtyřmi dny,“ opáčil Glórni.

Orka ztuhla. „Měl černé vlasy a jizvu přes obličej, jako by ho podrápal medvěd?“ zeptala se. „Thorkel ho zohyzdil.“

„Ne,“ odušil Glórni, Orka schlípla a Varg si nebyl jistý, jestli šlo o projev zklamání, nebo úlevy. „Ten, se kterým jsme bojovali, byl starší, plešatý, s bílým plnovousem.“

„Kde je?“ zajímalo Orku. „Musím si s ním promluvit.“

„Skončil pod zemí,“ odvětil Glórni. „Byl to lítý boj. Udolal ho Varg.“

Orčin tvrdý pohled se obrátil k Vargovi a s ním i pohledy Vesli, Sperta a všech přítomných Krvopřísežných.

„Měl jsem štěstí,“ zamumlal Varg v rozpacích. Ruka mu zabloudila k žebrům, pořád mu v nich tepalo, jak ho drakorozený zasáhl Orním spárem.

„To nebylo štěstí, ale odvaha,“ namítl Jökul.

„Baže, byl to útok hodný chrabrého vlka,“ pravil Glórni a Varg se celý nadmul, nicméně i přesto si neklidně poposedl. Když člověk prožije celý život jako otrok, není na lichotky příliš zvyklý. Varg uchopil svůj seax a vytáhl ho.

„Tenhle seax,“ řekl, „má stejně kovanou rukojeť.“ Zvedl ho a otočil tak, aby si ho Orka mohla prohlédnout. Orka se nahnula blíž a zamračila se. „Patřil tomu drakorozenému, se kterým jsme bojovali.“

„Možná byly vykovány ve stejné výhni, ozdobeny stejnou rukou,“ pronesla Røkia, rovněž nakloněná blíž.

„A ten drakorozený, Drek, ti unesl syna?“ zeptal se Glórni Orky. Orka si ještě chvíli prohlížela seax ve Vargově ruce, načež zvedla zrak k Vargovi, zadívala se mu do očí a pak se obrátila zpátky ke Glórni.

„Ano,“ přitakala. „V Darlu jsem našla další děti, bez výjimky poskvrněné, a tady ještě další.“ Pokynula k těm, jež ležly po Einarovi. „Jak jste našli toho drakorozeného, který měl dvojče těch zbraní u mého opasku?“

„Královna Helka nás najala, abychom ulovili to, co zabíjí její lidi,“ odvětil Glórni. „Myslela si, že půjde o vaeseny. Ukázalo se, že ten drakorozený unáší lidi a dělá z nich otroky, aby kopali v Rottově komnatě, ale pracoval pro něj i troll a skraelingové. A našli jsme stopy po tom, že tam drželi děti.“ Zatahal se za šedivý vous, spletený do tlustého copu. „Tři sta let nikdo neviděl jediného drakorozeného. A teď se tu objeví dva, se sexy vyrobenými stejnou rukou, a jestli se dá věřit tvým... přátelům,“ pohlédl na Vesli a Sperta, „pak dračí bohyně Lik-Rifa unikla z vězení pod kořeny Oskutredu.“

„Temné věci,“ přikývla Orka a přimhouřila oči. „Cestou sem jsem mýjela jeden přísežný kámen. Byl u něj obětovaný orel a do zlomeného kamene byla vytesaná Lik-Rifina podoba. Začínám si říkat, jestli to všechno není propojené jako hadí propletenec,“ pravila a přejela prstem po záhybech hada vykovaného do rukojeti svého seaxu.

„Hmm,“ zamručel Glórni a zamračil se. Pak krátce, rázně vydechl. „Nejdřív Vol,“ řekl, „než se vydám lovit drakorozené a jejich matku, která trhá mrtvolu. Nevíš ještě něco o Skalkovi? Co se tu stalo?“

Orka na chvilku zavřela oči a stiskla si kořen nosu. „Byli jsme ve věži,“ řekl. „Lif, Mord a já. Všichni jsme tam skončili přikovaní potom, co jsme v kopcích narazili na pár mrazivých pavouků, a pak nás vyslyšelo několik pitomých *drengů* a galdněř Skalk.“ Zamračila se. „Drek má nějakou dohodu s Hakonem, synem královny Helky. Hakon ho nechává, aby sem přivázel unesené děti. Galdněře Skalka to překvapilo, a to je myslím Helčíným psem.“

„Je to tak,“ přisvědčil Glórni.

„Skalk je zraněný,“ ozval se jiný hlas. Líf, sedící tiše na nedalekých schodech.

„Vážně?“ zamračila se Orka.

„Baže,“ přitakal Líf a pousmál se. „Ťala jsi ho sekerou do ramene. Ne touhle,“ kývl k její dlouhé sekeře. „Kdybys měla tuhle, byl by teď bez ruky. Když pronesl slova moci a vzplála mu hůl, hodilas po něm svou jednoruční sekeru. Zasáhlas ho do ramene a on pak utekl dveřmi a po schodech.“

„A jeho hůl?“ zeptal se Glórni Lífa.

„Upustil ji ve věži. Shořela na prach a na uhel.“

„Ha,“ vyštěkl kdosi. Byl to Svik, chmurně se usmíval. „Výborně. Galdněř bez hole se loví a zabíjí snáz.“

„Doběhl k jednomu z těch *snekkarů* uvázaných u mola a teď myslím usilovně vesluje k Darlu,“ pokračovala Orka.

„Vol jsi neviděla?“ otázal se Glórni. „Nevidělas, jestli ji vzal na tu loď s sebou?“

„Ne,“ zavrtěla Orka hlavou.

„Vesli viděla ženu ve zbroji, zuřivou, s ošklivou tváří. Nesla jinou ženu s modrým malováním na krku a na bradě,“ pronesla tennurka.

Glórni se na Vesli podíval a děkovně pokýval hlavou. Potom se rozhlédl po lidech shromážděných kolem, po Krvopřísežných.

„V tom případě vyrážíme do Darlu,“ zavrčel.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ELVA

Ranku v dlani, kterou si Elva sama způsobila, ovinula proužkem lněného plátna, pomocí zubů ho utáhla a zadívala se do zející díry vedoucí do hlubin Oskutredu.

„Říkáš, že jsou tam dole další poklady?“ zeptala se Huld rudokřídle ženy.

„Ano,“ opáčila Skuld. „Víc, než by uvezlo sto takových vozů.“

„Kdo jsi, Skuld?“ zeptala se Elva. „Co jsi zač?“

Skuld se na ni zlostně zadívala, kůži na krku měla rudou a bolavou, jak ji popálil otrocký obojek. Protahovala si křídla a prohlížela si Elvu a Líté bijce za ní.

„Jsem Skuld, dcera Orny a Úlfriho,“ prohlásila.

Lítí bijci ohromeně zmlkli a Elva se bezděky zachvěla, jako když člověk ve tmě projde pavučinami.

Dcera Orny a Úlfriho, pomyslela si. Dcera dvou bohů, orlice a vlka. A teď je mou otrokyní. V břiše se jí sevřel uzel strachu. Dokážu ovládat bohyni?

„Ať zabije dračici, až si přijdeme pro Uspina syna,“ pronesl Sighvat za Elvou tlumeně, „Lik-Rifu nesnáší dost.“

„Dračice jí zabila dvě sestry,“ opáčila Elva, „jakou šanci by měla sama? Jestli chceme Lik-Rifu zabít, budeme takových bohů potřebovat celou tlupu.“ Očima zabloudila ke kupě Úlfrího vlčích kostí a vzpomněla si na ten výjev na přísazném kameni, na nějž Lítí bijci narazili cestou z ostrova Iskalt do Snakaviku. Vyobrazení Úlfrího, jak leží spoutaný řetězy a po těle se mu hemží horda válečníků s rudýma očima a bodá do něj. „Nebo tlupu poskvrněných otroků,“ dodala.

„Jenom mě to tak napadlo,“ pokrčil Sighvat rameny.

„Skuld, pojd' sem,“ rozkázala Elva.

Skuld ji probodla pohledem a zacukalo jí ve tváři. Nebyla zvyklá, aby jí někdo poroučel. Železný obojek na jejím krku změnil barvu, zahříval se a Skuld zavrčela a neochotně k Elvě došla.

„Jak to, že jsi znala vázací slova?“ zašeptal k Elvě Sighvat. „Agnar je neřekl ani mně.“

„Vyrůstala jsem v síni jarla Störra a ten má galdněřku a přes čtyřicet *berserských* otroků. Divil by ses, co všechno zvědavé dítě zaslechlo.“

Sighvat souhlasně zabručel.

„Co tam dole je?“ zeptala se Elva, když Skuld přistoupila blíž, a ukázala do tmy, odkud vyrazila Lik-Rifa.

„Další svět,“ odtušila Skuld. „Hvergelmi, Lik-Rifina komnata a mnohé další.“ Přejela zrakem po Lítých bijcích. „Hromada pokladů.“

„Ukážeš mi ji,“ odvětila Elva.

„Ukážeš ji nám,“ zamračila se na Elvu Huld. „Jestli jsou tu další poklady, zaslouží si je všichni Lítí bijci.“ Válečníci na souhlas zamručeli.

„Tak pojdme na to,“ řekl Sighvat. „Budeme losovat, kdo zůstane na stráži a bude hlídat to, co už máme tady nahoře.“

Pustili se do příprav, losovali a kontrolovali si zbraně.

K Elvě přistoupil Grend.

„Měla by sis nasadit tu novou kroužkovou zbroj,“ pronesl tiše.

„Nezvednu ruku dost vysoko,“ opáčila Elva a ukázala bradou k ráně na svém rameni. Po střetu se Skuld z ní zase tekla krev. „Zbroj mi teď budeš muset dělat ty.“

„To není nic nového,“ zamumlal Grend.

„Lítí bijci,“ zvolal Sighvat a oni se kolem něj shromáždili, dvacet Lítých bijců. Zbýlých deset zůstalo hlídat poklady, které již nashromáždili. Sólín přivedla poníka zapřaženého do prázdného vozu a v ruce třímala kopí se zářivým hrotem, jež našla na bitevním poli. Na kozlíku seděl Urt Nemytý, vysoký muž štíhlý jako vrbový proutek, s řídnoucími, mastnými plavými vlasy a zahnutým nosem. Sighvat přejel po všech pohledem, načež se obrátil a vykročil k rozbitým zbytkům Oskutredu.

„Skuld, se mnou,“ zavelela Elva a pustila se za Sighvatem. Proplétala se mezi obrovskými třískami, které tu po Lik-Rifině úniku do tohoto světa trčely do výše stromů. Sighvat s ostatními vyčistili cestu pro Sólínin vůz a zanedlouho všichni stanuli na okraji zející jámy sestupující do temnoty.

„Tady,“ řekla Skuld a ukázala prstem, rozpráhla rezavě rudá křídla a zamávala jimi, vznesla se nad zem a slétla na stezku sestupující po okraji oné velké jámy. Vykročila do tmy a pak se objevil záblesk jiskry, vyšlehl plamínek a Skuld vytáhla z držáku na stěně zapálenou rákosovou pochodeň.

Grend se naklonil a shlédl dolů.

Skuld stála se zvednutou pochodní a Elva viděla, že římsa, na niž se snesla, je dostatečně široká pro vůz. Cesta vedla ve spirále hlouběji, byla vysekaná do stěny, jež velkou díru obkružovala jako obří studna.

Uspa vystoupila z čekajících Lítých bijců, zamířila za Skuld a ostatní ji následovali. Elva se podívala na Grenda, vyrazila za ní taky a všichni se shromáždili u Skuld.

„Veď nás,“ rozkázala jí Elva.

Sestupovali do temnoty a Elva kráčela vedle Skuld. Ta i se složenými křídly zabírala místa jako dva lidé. Po čtyřiceti až padesáti krocích je v držáku přitlučeném ke skále vždycky čekala další louč. Postupně si každý jednu vzal a zapálil si ji o tu Skuldinu, a jak je spirála vedla stále hlouběji, Skuld rozsvěcela i další pochodně, které mjeli.

„Toto je urážka,“ zabručela Skuld a jednou rukou se zatahala za obojek kolem krku. „Lidé mě uctívali, a ty mě teď zotročíš! Rozkazuješ mi! To se vzpírá rozumu.“

„Od doby, kdy jste ty a tobě podobní kráčeli pod sluncem, se svět změnil,“ odvětila Elva. „Vaše válka lidi málem vyhubila a proto tebe a další jako ty nechováme v lásce. Vlastně teď bohy nesnášíme a jejich potomky taky. Kdykoli nějakého poskvrněného najdeme, zotročíme ho stejně, jako jsem já zotročila tebe.“

„Poskvrněné?“ Skuld se zamračila.

„To jsou ti, jimž v žilách koluje krev mrtvých bohů. Jako ti drako-rození, kteří osvobodili Lik-Rifu.“

Skuld zavrtěla hlavou. „To je přece směšné,“ zamumlala, „aby se z nejvyšších stali nejnižší. Svět zešlel.“

„Měla bys znát část pravidel, jež tě poutají,“ odvětila Elva. „Ten obojek je nyní svázaný se mnou, bude poslouchat jenom mě. Když zemřu tvou rukou, pozná to a potrestá tě za to. Nesmíš proti mně zvednout ruku. A obojek moje příkazy uslyší, ať už budu stát vedle tebe, nebo sto líc daleko, takže mi neunikneš.“

Skuld se dívala před sebe a mračila se do tmy.

„Ale není to tak strašné, mohla jsi do otroctví padnout u někoho horšího. Například mého otce.“ Vybavilo se jí, jak bral na otroky bič. Jak mu na stažených rtech hrál úsměv, když z nich stříkala krev. Nebo jak ji nutil, aby se na to dívala, a dal jí políček, když se odvrátila. Zachvěla se a vyhnala ty vzpomínky z hlavy. „Budu s tebou zacházet slušně a dám ti šanci zasloužit si mou úctu.“

„Zasloužit!“ zasyčela Skuld. „Pro úctu jsem se narodila. Pro troubení na rohy a provolávání slávy. Uctívali mne.“

„Tak už to v tomhle světě nechodí, a čím dřív to přijmeš, tím líp. Dnes vás nesnášíme a proklínáme. Se mnou ale dostaneš příležitost pomstít své sestry. Máme společný cíl: chci zabít Lik-Rifu.“

„Proč bys kvůli tomu riskovala život?“ zachmuřila se Skuld.

„Lik-Rífa má mého syna,“ ozvala se za nimi Uspa, „a Elva přísahala, že ho osvobodí. Složila *blód svarid*.“